Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱαυδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 42ος | *Ἀθῆναι, 29 Ἰουνίου 1935* | *Ἔτος 57ον.—Ἀριθ. 31*

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Αὐτὸ σκεπτόταν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ντάρλι ὅταν συλλογιζόταν τὴ νονά του· καὶ τὴ συλλογιζόταν πολὺ συχνὰ καὶ στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ καὶ συχνότερα ἀκόμη ἀπὸ τότε ποὺ βρισκόταν στὴ Γολκόνδη καὶ καθόταν κλεισμένος μέσα στὴν παγόδα ὅπου τὸν εἶχε φέρει ὁ φακίρης τὴν ἴδια ἡμέρα ὅπου ἔφθασαν καὶ ὅπου θὰ ἔμενε ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἔφευγαν. Καθισμένος ἐκεῖ μέσα ὁ μικρὸς δὲν εἶχε ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνῃ παρὰ ν' ἀκούῃ τοὺς βραχμάνους νὰ τοῦ μιλοῦν γιὰ τὴν θρησκεία τους καὶ νὰ συζητοῦν μεταξύ τους, καὶ τὶς περισσότερες ὧρες νὰ κάθεται μόνος του καὶ νὰ συλλογίζεται ἐκείνους ποὺ ἄφησε μακρυά.

Ὁ Ντάρλι δὲν εἶχε λαθεφτεῖ ὅταν ἔκανε τὴ σκέψη πὼς ἡ ἐξαφάνισή του θὰ προξενοῦσε μεγάλη λύπη στοὺς θετούς του γονεῖς. Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Καντούρ, ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες μετὰ τὴν ἀναχώρησή τους, γύρισε μόνος του στὸ σταῦλο χωρὶς τὸν νεαρὸ ἀφεντικό του, ἔβαλε σὲ μεγάλη ταραχὴ ὁλόκληρο τὸ διοικητήριο. Δίχως ἄλλο τὸ καϊμένο τὸ παιδὶ θὰ εἶχε πέσει στὰ χέρια κανενὸς ἀπὸ τὰ ληστρικὰ ἐκεῖνα σώματα ποὺ κούρευαν ὁλόκληρη τὴ χώρα κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Μὰ θὰ τὸν εἶχαν σκοτώσει ἄραγε ἢ τὸν κρατοῦσαν μόνο αἰχμάλωτο; Αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔμενε ἀκαθόριστο.

Ὁ διοικητὴς ἀμέσως θέλησε νὰ ἔρθῃ σὲ διαπραγματεύσεις, πρόθυμος νὰ πληρώσῃ ὁσοδήποτε μεγάλα λύτρα κι' ἂν τοῦ ζητοῦσαν, φθάνει νὰ ἐλευθέρωνε τὸ παιδί. Μὰ ὅλες οἱ ἐνέργειές του ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Κανένας ἀπ' ὅσους συνάντησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ντυπλεῖξ δὲν ἤξερε νὰ δώσῃ καμμιὰ πληροφορία γιὰ τὸ παιδί. Ἔπρεπε νὰ τὸ πάρουν ἀπόφαση. Δὲν θὰ ξανάβλεπαν πιὰ τὸν μικρὸ Κατρυά!

Ἂν ἡ ἐξαφάνιση τοῦ Ντάρλι στοίχισε πολὺ στὸν Ντυπλεῖξ, ἡ καρδιὰ τῆς πριγκίπισσας Ἰωάννας πληγώθηκε ἀγιάτρευτα. Μετὰ τὴν ἀναχώρηση τῶν ἀγοριῶν της γιὰ τὴ Γαλλία καὶ τὸ γάμο τῶν κοριτσιῶν της, εἶχε συγκεντρώσει ὅλη της τὴν ἀγάπη, ὅλη της τὴν τρυφερότητα στὸ παιδὶ αὐτὸ ποὺ τῆς εἶχε ἐμπιστευθεῖ ἡ Θεία Πρόνοια καὶ ποὺ τὸ ἀγαποῦσε μὲ πραγματικὰ μητρικὴ στοργή. Κι' ἂν γιὰ τὴν πριγκίπισσα Ἰωάννα ἦταν ὁ Ντάρλι ἕνας στοργικὸς κι' ὑπάκουος γιός, γιὰ τὴ μικρὴ Αὐγή, τὸ μόνο ἀπ' τὰ παιδιὰ ποὺ εἶχε ἀκόμη κοντά της, ἦταν ὁ πιὸ τρυφερὸς καὶ καλὸς ἀδελφός. Ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ λάβῃ μέρος στὰ παιχνίδια της, τὴ βοηθοῦσε στὴ μελέτη της. Καὶ τὶς ἄλλες ὧρες ἀπὸ παιδὶ ποὺ ἦταν, σοβαρευόταν σὰν μεγάλος ἄνθρωπος καὶ συζητοῦσε μὲ τὴ νονά του γιὰ τὰ μεγάλα σχέδια τοῦ Ντυπλεῖξ. Γι' αὐτὸ ἡ ἐξαφάνιση τοῦ Ντάρλι εἶχε στοιχίσει βαθύτατα στὴν κυρία Ντυπλεῖξ. Μὰ ὁ γενναῖος χαρακτήρας της ποὺ δὲν τὴν ἄφηνε ποτὲ ν' ἀποθαρρύνεται, δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ πιστεύῃ πὼς τὸ παιδὶ εἶχε χαθεῖ ὁριστικὰ καὶ μ' ὅλο ποὺ τὸ ἔκλαιγε, μέσ' στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς της διατηροῦσε τὴν ἐλπίδα πὼς κάποια μέρα θὰ τὸ ξανάβλεπε.

Ὁ Ντυπλεῖξ δὲν ἦταν τόσο αἰσιόδοξος. Μὰ οἱ ἀσχολίες του καὶ οἱ φροντίδες του τὸν ἀπορροφοῦσαν τόσο πολὺ ποὺ δὲν τοῦ ἄφηναν καιρὸ νὰ βυθισθῇ στὴ λύπη του κι' εἶχε βαλθεῖ

«Ὁ γέρο-Βραχμάνος ἔβρισκε μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ κάθεται καὶ νὰ μιλῇ μὲ τὸν Ντάρλι». (Σελ. 362, στ. α'.)

στὴν πραγματοποίηση τῶν σχεδίων του μὲ μεγαλύτερο ζῆλο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ὁ Κοττεσούπρυα ὁδηγώντας τὸν Ντάρλι ἐκεῖ ὅπου θὰ τὸν ἄφηνε ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ συνέχιζαν τὴν πορεία τους, δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν κλείσῃ σὲ κανένα μέρος ἀνήλιο καὶ θλιβερό. Ἡ παγόδα ὅπου τὸν πῆγε ἦταν περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἀπέραντους, κήπους, ὅπου ἄνθιζαν τὰ πιὸ ὡραῖα λουλούδια· καὶ ὡρίμαζαν τὰ πιὸ γευστικὰ φροῦτα. Κάτω ἀπὸ ἡσκιερὰ δένδρα ἁπλώνονταν στέρνες μὲ κρυστάλλινο νερό, ὅπου ὁ Ντάρλι μποροῦσε νὰ κολυμπάῃ γιὰ νὰ δροσίζεται, ὅποια ὥρα ἤθελε. Γαλάζιοι λουτοί, ποὺ τὰ ἄνθος τους ἦταν μεγάλο σὰν πιάτο, σκόρπιζαν μεθυστικὴ εὐωδιά, καὶ ζωηρὰ χρυσόψαρα ἔσχιζαν γοργὰ τὰ νερά. Γύρω στὶς στέρνες λευκορόδινες ἴδιες ἔσκυβαν τοὺς λυγεροὺς λαιμούς τους καὶ τὰ παγώνια ἁπλώναν τὶς φανταχτερὲς οὐρές τους μὲ τὰ μύρια χρώματα.

Οἱ σεβάσμιοι Βραχμάνοι ποὺ κατοικοῦσαν στὸ μαγευτικὸ αὐτὸ μέρος κοίταζαν μὲ κάθε τρόπο νὰ διασκεδάζουν τὸ παιδί. Τοῦ τραγουδοῦσαν τὰ ἱερὰ τραγούδια συνοδεύοντάς τα μὲ τὴ «βούνα», εἶδος ἄρπας, τοῦ μάθαιναν τὴν ἱστορία τῶν Ἰνδιῶν, ἢ τοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὴ βραχμανικὴ θρησκεία. Μ' ὅλο ποὺ ὁ Ντάρλι εἶχε ἀπὸ καιρὸ ἐγκαταλείψει τὴ θρησκεία τῶν πατέρων τους, ὡστόσο τίποτε ἀπ' ὅ,τι σχετιζόταν μ' αὐτοὺς δὲν τοῦ ἦταν ἀδιάφορο καὶ ἄκουγε τοὺς Βραχμάνους μὲ μεγάλη εὐλάβεια καὶ προσοχή.

Ἕνας μάλιστα, ποὺ φαίνεται αἰσθάνοταν ἰδιαίτερη συμπάθεια γιὰ τὸν μικρὸ Κάτρυά, ἔβρισκε μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ κάθεται καὶ νὰ μιλῇ μαζί του. Ἴσως βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιά του ἔτρεφε τὴν ἐλπίδα πὼς ἐξηγώντας στὸν μικρὸ ἀποστάτη τὰ μυστήρια τῆς βραχμανικῆς θρησκείας, θὰ τὸν ἔπειθε ἴσως νὰ γυρίσῃ στὴν πίστη τῶν προγόνων τους.

—Ἡ Τριμούρτι, (*) τοῦ ἔλεγε, ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς μεγάλους θεούς: Τὸν Βράχμα τὸν Δημιουργό, τὸν Βισνοὺ τὸν Διατηρητή, καὶ τὸν Σίβα τὸν Καταλύτη κι' Ἀνανεωτή.

«Καθισμένος ἐπάνω στὰ λωτό, στὸ θεῖο λουλούδι ἀπ' ὅπου γεννήθηκε, ὁ Βράχμας ἔμεινε πολλὲς μυριάδες χρόνια βυθισμένος στὸ κοίταγμα τῶν ἀπέραντων νερῶν ποὺ ἦταν σκεπασμένα μὲ τὰ αἰώνια σκοτάδια. Ὕστερα ἄρχισε τὸ ἔργο τῆς δημιουργίας. Πρῶτα ἔπλασε τὶς ἑπτὰ ἀστρόφωτες σφαῖρες, ὕστερα τὴ γῆ μὲ τοὺς δυὸ φωστῆρες της, τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι, ὕστερα τὰ οὐράνια πνεύματα γιὰ νὰ γεμίσῃ τὴν ἀπεραντωσύνη· τέλος ἀπόκτησε τέσσερες γιούς. τὸν Βράχμα, τὸν Κατρυά, τὸν Βαῖσια, καὶ τὸν Σούδρα. Ὁ Βράχμας εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ πνεύματος, εἶναι ὁ νόμος, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ θεωρία.

Ὁ Βισνού, εἶναι ὁ διατηρητὴς τῆς δημιουργίας. Ἐννιὰ φορὲς ἔχει ἐνσαρκωθεῖ ὡς τὰ τώρα ὁ Βισνού, ἐννιὰ φορὲς ἄλλαξε μορφή. Δυὸ φορὲς νὰ ἐνσαρκωθῇ ἀκόμη καὶ τὴν τελευταία φορὰ θὰ παρουσιαστῇ μὲ τὴ μορφὴ ἀλόγου. Θὰ εἶναι τὸ ἄσπρο ἄλογο Καλκὶ καὶ θὰ περάσῃ πάνω ἀπ' ὅλη τὴν οἰκουμένη γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς κακοὺς καὶ νὰ ξαναδημιουργήσῃ ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχή. Ἡ γῆ θὰ σειστῇ ὁλόκληρη, τ' ἄστρα θὰ σκοτεινιάσουν κι' οἱ κόσμοι θὰ καοῦν ἀπὸ τὶς φλόγες ποὺ θὰ βγάλῃ ἀπ' τὸ στόμα του ὁ Ἀντιτσέχα, ὁ δαίμονας ποὺ ἔχει τὴ μορφὴ φιδιοῦ».

Ὁ Ντάρλι ἄκουγε ὅλους αὐτοὺς τοὺς θρύλους, εἴτε γραφικοὶ ἦταν, εἴτε τρομακτικοί, μὲ τὸν ἴδιο σιωπηλὸ σεβασμό, χωρὶς νὰ τοὺς σύζητῇ ἢ νὰ φέρνῃ ἀντιρρήσεις. Αὐτὴ ἡ στάση τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ ἔκανε τὸ βραχμάνο νὰ ἐλπίζῃ πὼς τὰ λόγια του ἴσως νὰ εἶχαν ἐπιρροὴ στο μυαλό του καὶ στὴν καρδιά του, μὰ δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ ποῦμε πὼς ἔκανε μεγάλο λάθος. Ἀκόμη ὁ Ντάρλι παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια ἀνάμικτη μὲ σεβασμό, τὶς διάφορες θρησκευτικὲς τελετὲς τῶν Βραχμάνων. Τοὺς ἔβλεπε κάθε πρωΐ νὰ προσεύχονται στὸν Βράχμα, πετώντας μὲ τὴ χούφτα τους τρεῖς φορὲς νερὸ πρὸς τὴ γῆ καὶ πρὸς τὸν ἥλιο. Τοὺς ἔβλεπε νὰ προσεύχωνται σ' αὐτὸν τὸ μεσημέρι, χωρὶς ἄλλους τόπους παρὰ μόνο ἀκουμπώντας ἕνα ἁπλὸ λουλούδι ἐπάνω στὰ βωμό του, κι' ἡ ποιητικὴ αὐτὴ ἐκδήλωση τῆς λατρείας τους συγκινοῦσε βαθειὰ τὸν μικρὸ Ἰνδό. Τὸ βράδυ πρόσφεραν στὰ βωμό του βούτυρο ἁγνό. Μὰ ἡ προσοχὴ ποὺ ἔδινε ὁ Ντάρλι σ' ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἦταν ἐντελῶς ἐπιφανειακή. Γι' αὐτὸν ἦταν μονάχα μιὰ ἀπασχόληση γιὰ νὰ περνοῦν πιὸ γρήγορα οἱ σκληρὲς ὧρες τῆς ἀγωνίας. Δὲν τὸν ἔκαναν ὅμως νὰ ξεχνάῃ τὶς λύπες του καὶ τὶς ἀνησυχίες του, οὔτε ἀπομάκρυναν τὴ σκέψη του ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ποὺ τόσο βαθειὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τοὺς δῇ

Ἀπὸ τὴ δεύτερη μέρα ποὺ τὸν ἔκλεισαν μέσ' στὴν παγόδα, ὁ μικρὸς Ἰνδὸς δὲν εἶχε παρὰ ἕνα πρᾶγμα στὸ νοῦ του: Πῶς νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ φυλακή του. Γιὰ δυστυχία του ὅμως οἱ Βραχμάνοι ποὺ κατοικοῦσαν ἐκεῖ μέσα, φύλαγαν ἄγρυπνα ὅλες τὶς πόρτες ὅπως ὁ ἄγγελος μὲ τὴν πύρινη ρομφαία φύλαγε τὴν εἴσοδο τοῦ παραδείσου, κι' ἔτσι ὁ Ντάρλι ἀναγκάστηκε νὰ ὁπλιστῇ μὲ ὑπομονή, ἂν κι' αὐτὸ τὸ προτέρημα δὲν τὸ εἶχε ἀπὸ φυσικό του.

Πέρασαν ἔτσι ἐπάνω κάτω δεκαπέντε ἡμέρες. Ἕνα πρωΐ ὁ Ντάρλι, ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχε ἰδεῖ τὸν φακίρη γιατὶ ἐκεῖνος ἔτρεχε καὶ προσκυνοῦσε σ' ὅλες τὶς παγόδες τῆς Γολκόνδης καὶ τῶν περιχώρων της, ἀντίκρυσε μπροστά του τὸν Κοττεσούπρυα. Σιωπηλὸς ὅπως πάντα ὁ φακίρης, ἔκανε νόημα στὸ παιδὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ ναό.

Στὴν πόρτα στεκόταν ὁ Καντοὺρ μὲ τὴ χαούντα βαλμένη κιόλας στὴ ράχη του. Ὁ Ντάρλι ἀφοῦ ἀποχαιρέτισε τοὺς βραχμάνους ποὺ εἶχαν βγεῖ ἔξω γιὰ νὰ τὸν ξεπροβοδίσουν, ἀνέβηκε στὴ ράχη τοῦ Καντούρ. Ὕστερα τὸ παιδὶ καὶ ὁ φακίρης, ὁ ἕνας καθισμένος ἐπάνω στὸν ἐλέφαντα καὶ ὁ ἄλλος ἀκολουθώντας πεζή, ὅπως πάντα, ξεκίνησαν.

Ποῦ πήγαιναν; Ὁ Ντάρλι θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τὸ μάθῃ. Μὰ τώρα πιὰ εἶχε ἀποκτήσει πεῖρα. Ἤξερε πὼς ἦταν ἀνώφελο νὰ ρωτήσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Νέα ὁδοιπορία

Ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὴ Γολκόνδη καὶ περπάτησαν κάμποσες ὧρες, ὁ Ντάρλι παρατήρησε ὅτι ἐξακολουθοῦσαν νὰ προχωροῦν κατὰ τὸ βοριά.

— Κατὰ τὴ Μπεναρές, πηγαίνουμε, εἶπε μέσα του ἀναστενάζοντας. Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ συναντήσουμε τοὺς Γαλλους.

Ὡστόσο ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἔπαψαν νὰ τραβοῦν κατὰ τὸ βοριὰ καὶ πῆραν βορειοδυτικὴ διεύθυνση. παρακολουθώντας τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Μαγκίρα. Ὁ φακίρης φαινόταν τώρα ἡσυχασμένος· εἶχε ρωτήσει, φαίνεται, καὶ εἶχε πληροφορηθεῖ πὼς ὁ Γάλλος στρατηγὸς καὶ ὁ νεαρὸς Σουδὰδ συνέχιζαν τὸ δρόμο τους πρὸς τὴν Ἀουρεγκαμπάτ. Μὰ ἐκτὸς τοῦ ὅτι βρίσκονταν ἀκόμη πολὺ πίσω, ἀκολουθοῦσαν κιόλας ἄλλον δρόμο ἀπὸ τὸ δικό τους. Κι' αὐτὸ ἦταν ποὺ ἐνδιέφερε τὸ περισσότερο τῶν Κοττεσούπρυα.

Τώρα φαινόταν κιόλας λιγώτερο ἄγριος καὶ στυγνὸς ἀπὸ πρίν. Καμμιὰ φορὰ ὁ Ντάρλι ἔπιανε τὴ ματιά του καρφωμένη ἐπάνω του μὲ τρυφερὴ συμπάθεια καὶ τὸ βράδυ συχνά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ τὸ παιδί, ἔλυνε τὴ σιωπή του καὶ τοῦ διηγόταν διάφορα παραμύθια ἢ μύθους ἢ, ὅπως οἱ Βραχμάνοι τῆς Γολκόνδης, διάφορα ἐπεισόδια παρμένα ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν Ἰνδιῶν ἢ ἀπ' τὴ βραχμανικὴ θρησκεία.

Ἔτσι μιὰ μέρα τοῦ διηγήθηκε τὸ μῦθο τοῦ ἐλέφαντα καὶ τοῦ σκίουρου.

—«Σὲ μιὰ χώρα, ἄρχισε, κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Βραμαπόντρα, τοῦ μεγάλου ποταμοῦ πού, ὅπως ὁ Γάγγης, κατεβαίνει ἀπὸ τὰ παγωμένα καὶ ἀνεξερεύνητα ὕψη τοῦ Βορᾶ γιὰ νὰ χυθῇ στὰ φλογερὰ νερὰ τῆς Βεγγάλης, εἶχε βρέξει κάποτε τόσο πολύ, ποὺ τὸ ποτάμι ξεχείλισε καὶ ὁ τόπος ὅλος πλημμύρισε.

«Ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς τὰ ζῶα ἔτρεχαν κατὰ τὰ ψηλώματα γιὰ νὰ σώσουν τὴ ζωή τους. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ βρισκόταν κι' ἕνας ἐλέφαντας ποὺ τραβοῦσε κατὰ τὸ βουνό, γιατὶ ἀκόμη καὶ τὰ ζῶα τὰ τόσο μεγάλα σὰν κι' αὐτὸν κινδύνευαν νὰ πνιγοῦν.

«Ἐκεῖ ποὺ ἔτρεχε ἀντίκρυσε ἕνα μικρὸ σκίουρο ποὺ ἦταν γαντζωμένος σ' ἕνα κλαδὶ ποὺ τὸ εἶχε πάρει τὸ ρεῦμα καὶ ζητοῦσε βοήθεια μὲ μικρὲς παραπονετικὲς φωνές.

«Ὁ ἐλέφαντας λυπήθηκε τὸ σκίουρο καὶ μὲ τὴ μακριά του προβοσκίδα σταμάτησε τὸ κλαδί.

«Εὐθὺς ὁ σκίουρος πιάστηκε ἀπὸ τὴν προβοσκίδα του καὶ χρησιμοποιώντας τη γιὰ γέφυρα, σκαρφάλωσε ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἐλέφαντα καὶ κάθησε ἀνάμεσα σταῦτιά του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(*) Σημαίνει ἰνδικὰ *Τρίμορφον*, καὶ εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς τῆς βραχμανικῆς θρησκείας. *Σ. τ. Μ.*

ΤΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Ὅταν τὸν γαλάζιον οὐρανὸ πλακώνει
Συννεφιᾶς μαυρίλα κι' ἔχουμε βροχή,
Τὸ φτωχὸ μυρμήγκι βιαστικὰ τρυπώνει
Στὴ μικρὴ φωλιά του ὅλο ταραχή . . .
Θάμμα· τέτοιο πλάσμα μικροσκοπικό,
Ἔνστικτο νὰ ἔχῃ . . . καὶ προγνωστικό!

Μπρὸς εἰς τὴ μικρούλα μυρμηγκοφωλιά,
Μ' ἔκσεση μεγάλη σκαματᾶ ὁ νοῦς μας
Κάθε διάδρομός της, κάθε της σπηλιά,
Πόσο *πίσω ρίχνει* τοὺς μηχανικούς μας
Δίχως ἐργαλεῖα, δίχως μετρική,
Τέχνης μεγαλεῖα . . . κλοῦνε μέσα ἐκεῖ!

Τί φωλίτσα στέργια καὶ καλοφτιαχτή.
Τοῦ νεροῦ δὲν μπαίνει πουθενὰ μιὰ στάλα,
Ἔχει καὶ τροφίμων ἀποθήκη αὐτή,
Καὶ δωμάτια ὕπνου σχετικῶς μεγάλα.
Ἀφθαστοι τεχνίτες . . . μικροσκοπικοί,
Θάμμα λαβυρίνθων . . . δείχνετε ἐκεῖ!

Τὸ μικρὸ μυρμήγκι, μάθετε, παιδιά,
Στὸν μεγάλο κόσμο, πούρθε νὰ διδάξῃ,
Ὅ,τι ἐξευγενίζει πνεῦμα καὶ καρδιὰ
Τὴν φιλοπονία, ἐργασία καὶ τάξη!

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

Α'.—Ὁ Νῶε στὸ Παλάτι τοῦ Θεοῦ

Ὁ γέρο-Νῶε. καλὸς καὶ θεοφοβούμενος ἄνθρωπος, καθόταν μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του σ' ἕνα μεγάλο δάσος, ὅπου ἔβρισκε ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ ζῇ.

Μιὰ μέρα, σταμάτησε μπροστὰ στὴν καλύβα του ἕνας φτερωτὸς καβαλλάρης, ἀγγελιαφόρος τοῦ Γιεχωβᾶ—ἔτσι ἔλεγαν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ τὸ βασιλιὰ τ' Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, τὸ Μεγάλο Θεὸ—ποὺ κρατοῦσε ἕνα μεγάλο φάκελλο σφραγισμένο.

— Κύριε Νῶε, τοῦ εἶπε, γράμμα γιὰ σᾶς ἀπὸ τὸν Ἀφέντη μου.

Ὁ γέρο-Νῶε ἔκαμε μεγάλη χαρά, καθὼς κι' ὅλη του ἡ οἰκογένεια, Γιατὶ τὸ γραμμα ἐκεῖνο προσκαλοῦσε τὸν καλὸ ἄνθρωπο νὰ παρουσιασθῇ —τί μεγάλη τιμή!—στὸ Θεό του.

Ἀμέσως ὁ Νῶε ἔβαλε τὰ καλά του καὶ κάθησε πισωκάπουλα στὸ ἄλογο τοῦ ἀγγελιαφόρου, ποὺ τὸν ἀνέβασε σὲ λίγες στιγμὲς στὰ Ἠλύσια, στὸ παλάτι τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς δέχτηκε τὸ γέρο-Νῶε στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου καὶ πρῶτα-πρῶτα τόν ρώτησε:

— Τί ἰδέα ἔχεις ἐσὺ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀφέντη Θεέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ γέρο-Νῶε· μοῦ

φαίνεται πὼς δὲν εἶναι καλοί· δὲν κάνουν πιὰ τὸ θέλημά σου, τὸ ἅγιο, κι' ἂν ἤμουν στὴ θέση σου, ἐγὼ δὲ θὰ τοὺς ἄφηνα ἔτσι.

—Ἂς τους καὶ θὰ τοὺς δείξω ἐγώ! εἶπε ὁ μεγάλος Θεός. Μόνο ἐσύ, ποὺ εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, πρέπει νὰ γλυτώσῃς. Ἄκουσε λοιπὸν τί θὰ κάμῃς καὶ μὴ ρωτᾶς τί θὰ κάμω ἐγώ. Θὰ φτιάσῃς μιὰ μεγάλη Κιβωτό, ποὺ νὰ χωράῃ ἐσένα, τὴ γυναίκα σου, τὰ παιδιά σου κι' ἕνα ζευγάρι ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα τῆς γῆς. Θὰ καλέσῃς δηλαδὴ στὴν Κιβωτὸ ἕνα λεοντάρι μὲ τὴ λιονταρίνα του, ἕναν τίγρη μὲ τὴν τίγρισσά του, ἕναν τράγο μὲ τὴ γίδα του, ἕναν πετεινὸ μὲ τὴν κόττα του καὶ πάει λέοντας. Κι' ἅμα γίνῃ αὐτὴ ἡ Κιβωτός, μὲ εἰδοποιεῖς. Ξέρω ἐγὼ τί θὰ κάμω τότε.

Πήγαινε στὸ καλό.

Ὁ γέρο-Νῶε προσκύνησε τὸ Θεὸ καὶ γύρισε στὴν καλύβα του σκεπτικός. Τί θὰ πάθαιναν ἄραγε οἱ κακοὶ ἄνθρωποι καὶ σὲ τί θὰ χρησίμευε ἡ Κιβωτὸς ποὺ ἔπρεπε νὰ φτιάσῃ; Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ μαντέψῃ. Εἶχε ὅμως πεποίθηση στὸ Θεὸ καί, χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερο, ἑτοιμάσθηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγή του.

Ὡστόσο, οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, ποὺ ἔμαθαν πὼς ὁ Νῶε παρουσιάστηκε στὸ Θεό, μπῆκαν σὲ μεγάλη περιέργεια νὰ μάθουν τί τὸν ἤθελε, τί τοῦ εἶπε. Κι' ἐπειδὴ ὁ Νῶε δὲν ἔλεγε τίποτα σὲ κανένα, ἄλλοι ἔπιαναν τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ ρωτοῦσαν μὲ τρόπο, κι' ἄλλοι προσπαθοῦσαν νὰ πάρουν κανένα λόγο ἀπ' τὰ μικρά του παιδιά.

Ἡ κυρία Νῶε τοὺς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια:

— Δὲν ξέρω τίποτα, καλοί μου ἄνθρωποι. Λέξη δὲν μοῦ εἶπε ὁ ἄντρας μου. Εἶναι μυστικὸ δικό του καὶ τοῦ Θεοῦ.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ ΚΙ' Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

(ΛΑΪΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ὅταν νύχτωσε καλὰ ἄναψε τὸν καντηλιέρη νάχῃ τὸ φῶς του συντροφιὰ καὶ βυθίστηκε σὲ βαθειὰ συλλογή. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄρχιζε νὰ νυστάζῃ χασμουρήθηκε κι' εἶπε: «Ἤρθε ὁ πρῶτος».

Ἂς ἀφήσουμε τώρα τὸν Τζίτζικα νὰ τὸν δέρνῃ ἡ στενοχώρια κι' ἡ μεγάλη του ἔννοια, κι' ἂς δοῦμε τί γινόταν στὸν ἄλλο κόσμο.

Τὸ κάλεσμα τοῦ Γιάννη στὸ παλάτι μαθεύτηκε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα σ' ὅλη τὴν πολιτεία, καὶ ἀναρωτιόνταν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ἂν θἄβρισκε τὸν κλέφτη τοῦ θησαυροῦ.

Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους τὅμαθαν κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν εἶχαν κλεμμένα.

Ὁ μικρότερος ἀπ' αὐτούς, ποὺ μὲ τὸ ἄκουσμα παραφοβήθηκε, εἶπε στοὺς δυὸ συντρόφους του, πὼς δὲν θὰ τὴ γλύτωναν ἀπὸ τὸν μάντη.

Ὁ ἀρχηγός τους ὅμως ποὺ ἦταν μπασμένος στὰ χρόνια, τοῦ ἔδωκε θάρρος μ' αὐτὰ τὰ λόγια.

— Μὴν εἶσαι κουτὸς καὶ χαλοσκᾶς ἄδικα πὼς θὰ μᾶς βρῇ, ἀφοῦ κανένα ἀχνάρι δὲν ἀφήσαμε, ἄνθρωπος δὲν μᾶς εἶδε, μὰ οὔτε νυχτοπούλι ἀκόμα, καὶ ποὺ πήγαμε καὶ ποῦ φύγαμε;

Ὁ μικρότερος καὶ μ' αὐτὰ ποὺ ἄκουσε, στάθηκε ἐπίμονα στὴν ἰδέα του, καὶ μιὰ καὶ εἶχε κάνει στρατιώτης στὸ παλάτι κι' ἤξερε καλὰ τὶς συνήθειές του καὶ τὰ κατατόπια του, ἐζήτησε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ νὰ πάτῃ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Γιάννη νὰ ἰδῇ τί ἔκανε ἐκεῖνος μέσα, καὶ νἀρθῇ νὰ τοὺς πῇ.

Σὲ λίγο, γύρισε καὶ τοὺς λέει:

— Τί νὰ σᾶς πῶ, καὶ τί νὰ σᾶς ὁμολογήσω, σταυραδέλφια, κακὰ τὴν ἔχουμε. Μὲ γνώρισε ἀμέσως καὶ νὰ πῶς. Μόλις ἔβαλα τὸ μάτι μου στὴ κλειδαρότρυπα καὶ τὸν ἔβλεπα στὸ φῶς τοῦ καντηλιέρη νὰ κάθεται δίπλα στὸ τραπέζι καὶ νὰ ἔχῃ τὰ μάτια τοῦ καρφωμένα στὰ πλεγμένα δάκτυλα τῶν χεριῶν του, ἀνατινάχθηκε, γύρισε τὸ κεφάλι του κατὰ τὴν πόρτα, ἔκανε ἄ! ἄ! ἄ! καὶ στὸ τέλος φώναξε «ἤρθε ὁ πρῶτος». Ἐμένα τότε μοῦ κόπηκαν τὰ ἤπατα τὄβαλα στὰ τέσσερα καὶ δὲν ξέρω πῶς ἔφθασα ἐδῶ.

Ὁ ἀρχηγὸς δὲν τὸν πολυπίστεψε κι' ἔστειλε τὸν δεύτερο σύντροφο νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ.

Ὅταν κι' ἐκεῖνος γύρισε ἦταν κίτρινος σὰν φλωρὶ ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ μὲ κομμένη φωνὴ διηγήθηκε:

— Τί νὰ σοῦ πῶ, καπετάνιε. Εἶχε δίκιο ὁ σύντροφος ποὺ πῆγε πρῶτος καὶ φοβήθηκε τόσο, γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν πρόλαβα νὰ κολλήσω τὸ μάτι μου στὴ κλειδωνιὰ καὶ τὸν εἶδα νὰ κοιτάζῃ κατὰ μένα, νἀνοίξῃ τὸ στόμα του μιὰ σπιθαμὴ καὶ τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ φωναχτά: «Ἤρθε ὁ δεύτερος ἂς περιμένω καὶ τὸν τρίτο». Τὄκοψα κι' ἐγὼ λάσπη καὶ νάμαι δῶ.

Ὁ ἀρχηγὸς σὰν ἄκουσε καὶ τὸν δεύτερο ἀποφάσισε νὰ πάῃ καὶ μόνος νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν ἀλήθεια.

Σὰν ἔφθασε, ἔσκυψε, καὶ κοίταξε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα κι' ἄκουσε τὸν Τζίτζικα νὰ λέῃ:

«Τώρα ποὺ ἤρθε κι' ὁ τρίτος θὰ τὸ ρίξω στὸν ὕπνο κι' αὔριο βλέπουμε».

Ἀκούοντάς τον ὁ λήσταρχος κόντεψε ἀπὸ τὸ φόβο του νὰ καταπιῇ τὴν γλῶσσά του κι' ἔτρεξε σὰν ἀέρας στὸ λιμέρι τους. Ὅταν ἀνταμώθηκε μὲ τοὺς φοβισμένους συντρόφους του τοὺς εἶπε:

— Εἴχατε δίκιο νὰ φοβηθῆτε πῶς σᾶς γνώρισε· αὐτὸς φαίνεται πὼς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι ξωτικό, γιατὶ καὶ μένα μὲ κατάλαβε μόλις σταμάτησα ἔξω ἀπὸ τὴ πόρτα του.

Ἔκαναν τότε σύμβούλιο κι' ἀποφασίσανε νὰ πᾶνε νὰ πέσουν στὰ πόδια τοῦ Γιάννη, νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ μὴ τοὺς μαρτυρήσῃ στὸ βασιλιὰ καὶ νὰ τοὔδιναν πίσω τὸν κλεμένο θησαυρό, καὶ γιὰ τὴ χάρη ποὺ θὰ τοὺς ἔκανε θὰ τοῦ χάριζαν ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ φλουριὰ ποὺ εἶχαν κλεμμένα ἀπ' ἄλλες πολιτεῖες.

Σύνταχα πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὸ παλάτι καὶ προφυλαχτικὰ στάθηκαν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο ποὺ ξέρουμε, καὶ κτύπησαν τὴν πόρτα του σιγανά.

Ὁ Γιάννης ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ κοιμηθῇ, σὰν ἄκουσε τὰ κτυπήματά τους μουρμούρισε.

«Καλὴ δουλειὰ τώρα καὶ τούτη νὰ μὴ μ' ἀφήνουν νὰ κοιμηθῶ, ἀφοῦ δὲ μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου ἀπὸ τὴ νύστα», καὶ τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα φωνάζοντας:

— Ποιὸς εἶναι;

Ὁ λήσταρχος ἔβαλε τὸ στόμα του στὴν τρύπα τῆς κλειδωνιᾶς κι' ἀπάντησε μὲ σιγανὴ καὶ τρεμουλιαστὴ φωνή:

— Ἀνοιξέ μας, εἴμαστε ἐμεῖς οἱ κλέφτες ποὺ μᾶς γνώρισες σὰν ἐρχόμαστε πρωτήτερα ἕνας ἕνας χωριστὰ γιὰ νὰ βλέπαμε τί ἔκανες. Μὰ σὺ μόλις μᾶς ἔνοιωθες ἀπ' ἔξω ξεφώνιζες: «ἤρθε ὁ πρῶτος», «ἤρθε ὁ δεύτερος», «ἤρθε ὁ τρίτος».

Ἀκούοντάς τον ὁ Τζίτζικας πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴ χαρά του, γιατὶ κατάλαβε πὼς παρεξήγησαν οἱ κλέφτες τὰ λόγια τὴ στιγμὴ ποὺ νυσταγμένος χασμουριότανε κι' ἔλεγε «ἤρθε ὁ πρῶτος» ἐννοιώντας τὸν ὕπνο, ὅπως τὸ λένε οἱ περισσότεροι, ὅταν χασμουριοῦνται.

Ἀμέσως ἄνοιξε τὴν πόρτα, τοὺς δέχτηκε μὲ χαμόγελο καὶ τοὺς εἶπε:

— Καλῶς τους, τὄξερα πὼς θἀρθῆτε καὶ σᾶς περίμενα, κι' ἂν δὲν ἐρχόσαστε ἀπόψε, δὲν θὰ μοῦ γλυτώνατε καὶ Δράκου ρίζα νἄχατε, γιατὶ μὲ τὴ ματιά μου βρῆκα ποιοὶ εἶσαστε καὶ ποῦ μένετε κι' αὔριο πρωΐ πρωΐ θἄστελνα νὰ σᾶς πιάσουν.

Οἱ κλέφτες γονάτισαν μπροστά του καὶ τοῦ εἶπαν παρακαλεστικά:

— Τὸ κεφάλι μας εἶναι στὰ χέρια σου, μὰ μὴ μᾶς μαρτυρήσῃς κι' ἐμεῖς τώρα κιόλας νὰ σοῦ φέρουμε τὸ θησαυρὸ ποὺ κλέψαμε ἀπ' τὸ παλάτι καὶ γι' αὐτή σου τὴ χάρη θὰ ἔχῃς ἀπὸ μᾶς ἕνα δισσάκι φλωριά.

— Καλά, ἀφήστε τα τώρα αὐτὰ καὶ τεντώσετε τ' αὐτιά σας νὰ νοιώσετε τί θὰ σᾶς πῶ. Τὸ συμφέρο σας εἶναι νὰ μὴ φέρετε ἐδῶ τὸ θησαυρό, παρὰ νὰ πᾶμε μαζὶ τώρα ἀμέσως στὸ δάσος καὶ κεῖ στὸ μέρος ποὺ θὰ δείξω ἐγώ, θὰ σκάψετε καὶ θὰ θάψετε τὰ κλεμμένα.

«Ἔπειτα θὰ γίνετε ἄφαντοι ἀπ' ἐδῶ πρὶν ξημερώσει καὶ θὰ πᾶτε σ' ἄλλο μακρινὸ τόπο.

«Ἐκεῖ, τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω νὰ μὴ ξανακάνετε κλεψιά, καὶ μὲ τὰ κλεμμένα ποὺ ἔχετε ἀπ' ἄλλα μέρη, νὰ ζήσετε σὰν τίμιοι νοικοκυραῖοι. Ἀλλοιῶς τὸ βλέπω φῶς φανάρι, πὼς δὲν θὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴ κρεμάλα».

Ἐκεῖνοι δέχθηκαν πρόθυμα τὴν συμβουλή του, τὸν πῆραν ὁδηγό τους, πήγανε στὸ δάσος κι' ἔκαναν, ὅπως τοὺς ὁρμήνεψε.

Ἅμα τελείωσαν, τὸν εὐχαρίστησαν ποὺ τοὺς ἔσωσε τὸ κεφάλι τους

καὶ τοῦ ὑποσχέθηκαν πὼς θὰ τὸν θυμόντουσαν σ' ὅλη τους τὴ ζωή, γιὰ τὸ καλὸ ποὺ τοὺς ἔκανε, τὸν ἀποχαιρέτησαν, καβάλλησαν τἄλογά τους κι' ἔφυγαν τρεχάτοι!

Ὁ Τζίτζικας, σὰν χάθηκαν οἱ κλέφτες μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ δὲν ἀκούγονταν οὔτε τὰ ποδοβολητὰ τῶν ἀλόγων των, γύρισε προφυλαχτικὰ στὸ παλάτι, καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό μου.

Καθὼς γδυνόταν, εἶπε μ' ἀσυγκράτητη χαρά:

— Τὸ ἀποψινὸ περιστατικὸ ἦταν ἀπ' τἄγραφα· μοῦ ἤρθαν οἱ κλέφτες ἐδῶ σὰν τοῦ Μπούφου τὸ πουλί, κι' εὐχαριστημένος ἔπεσε στὸν ὕπνο.

Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ ξύπνησε ἀργὰ ζήτησε καὶ τὸν παρουσίασαν στὸ βασιλιά, κι' ἀφοῦ τὸν προσκύνησε τοῦ ἀνέφερε χαρούμενα:

— Πολυχρονεμένε μου, βρῆκα μὲ τὴ μαντεία μου ποῦ ἔχουν κρυμμένα τὸ θησαυρὸ οἱ κλέφτες· αὐτοὺς ὅμως γιὰ νὰ τοὺς πιάσουμε εἶναι ἀργὰ πιά, γιατὶ τὸ ἴδιο βράδυ τῆς κλεψιᾶς φοβήθηκαν μὴν πέσουν στὰ χέρια τῆς ἐξουσίας σου, τὸν ἐθαψαν, κι' ἔφυγαν γι' ἄλλη πολιτεία. Ἀπ' ἐκεῖ λογαριάζουν, ἅμα περάσῃ λίγος καιρὸς καὶ ξεχαστῇ κάπως τὸ πρᾶγμα, νὰ γυρίσουν καὶ νὰ τὸν πάρουν μὲ τὴν ἡσυχία τους. Κατὰ μένα τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι, ἂν θέλεις, νὰ δώσῃς διαταγὴ νὰ πᾶμε ἀμέσως νὰ τὸν βγάλουμε ἀπ' ὅπου εἶναι παραχωμένος.

Ὁ βασιλιὰς ποὺ τὸν ἄκουε μὲ προσοχή, πρόσταξε κι' ἑτοιμάστηκαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀκολουθίας του, καθὼς καὶ μερικοὶ σκαφτιάδες μὲ τὰ σύνεργά τους κι' ὅλοι μαζί, ξεκίνησαν ἀκολουθῶντας τὸν Γιάννη.

Αὐτός, ἅμα φθάσανε στὸ δάσος, τράβηξε ὁλΐσα στὸ μέρος, ποὺ τὴν περασμένη νύχτα εἶχε κρύψει μαζὶ μὲ τοὺς κλέφτες τὸ θησαυρό, τὸ μέτρησε δυὸ-τρεῖς φορὲς ὁλόγυρα μὲ τὰ βήματά του, παραμέρισε τὰ χαμόκλαδα ποὺ εἶχε βαλμένα γιὰ σημάδι, καὶ σὰν φάνηκε ὁ νιοσκαμένος τόπος εἶπε στοὺς σκαφτιάδες.

— Νά, ἐδῶ θὰ σκάψετε.

Ἐκεῖνοι καθὼς ἔσκαβαν, βρῆκαν ἕνα μεγάλο σεντούκι καὶ τὸ τράβηξαν ἐπάνω μὲ κόπο.

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκόλουθους τἄνοιξε καὶ λαμποκόπησαν στὸν ἥλιο τὰ φλωριὰ καὶ τὰ λογιῶν-λογιῶν πολύτιμα πετράδια ποὺ ἦταν μέσα.

Οἱ σκαφτιάδες ποὺ τἄβλεπαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή τους, σάστισαν κι' ἔμειναν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόση ὥρα.

Μὰ κι' οἱ ἀκόλουθοι δὲν χόρταιναν νὰ κοιτάζουν ἕνα τέτοιο σπάνιο θέαμα, καὶ καθένας τους σύμφωνα μὲ τὸν τρόπο ποὺ συνήθιζε νὰ κολακεύῃ τὸν βασιλιά, ἔδειχνε τὸ πόσο χαιρότανε, ποὺ βρέθηκε ὁ θησαυρός.

Τὴν πιὸ ἀληθινὴ ὅμως χαρὰ τὴν ἔνοιωσε ὁ βασιλιὰς ποὺ γι' αὐτὸ γελοῦσαν ἀκόμη καὶ τὰ μουστάκια του καὶ τὰ γένια του.

Σὲ λίγο πῆραν τὸ θησαυρὸ καὶ γύρισαν στὸ παλάτι. Ὁ βασιλιὰς εὐχαριστημένος μὲ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ μάντη τοῦ χάρησε χίλια φλωριὰ κι' ἕνα ἀπὸ τὰ καλά του μαῦρα ἄλογα, καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶχε τὸ ἐλεύθερο ὅποτε ἤθελε νὰ πηγαίνῃ νὰ τὸν βλέπῃ.

Ὁ Τζίτζικας, ἀφοῦ τὸν προσκύνησε, καβάλλησε τ' ἄλογό του κι' ἔφυγε πηλαλώντας γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἐκεῖ γεμάτος χαρὰ διηγήθηκε στὴ γυναῖκα του μὲ τὸ νί καὶ μὲ τὸ σίγμα τί ἔτρεξε μὲ τοὺς κλέφτες, πὼς βρῆκε τὸ θησαυρὸ καὶ τῆς ἔδωσε τὸ σακκούλι μὲ τὰ χίλια φλωριὰ νὰ τὸ φυλάξῃ.

Ἐκείνη παίρνοντάς το τοῦ εἶπε:

— Ἄνδρα μου τώρα-τώρα μᾶς μπαίνουν στὸ σπίτι μας τὰ καλὰ μαζεμένα· σὺ ἔρχεσαι καβαλλάρης μὲ βασιλικὰ δῶρα. ἐγὼ σήμερα τὸ πρωΐ ποὺ ξύπνησα βρῆκα στὸ παραγώνι μας ἕνα πέτσινο σακκούλι μὲ φλωριὰ καὶ δὲν ξέρω ποιὸς μᾶς τὄρριξε ἀπὸ τὴν καμινάδα.

Ὁ Τζίτζικας χαμογέλασε καὶ τῆς ἀπάντησε, πὼς φεύγοντας οἱ κλέφτες, θὰ πέρασαν καὶ τοὺς τὸ πέταξαν, γιατὶ τοὺς ἔσωσε.

Τὸ βράδυ σὰν κάθησαν στὸ τραπέζι, νὰ φάνε, πρόσεξε ἡ Μυγδαλιά, πὼς ὁ ἄντρας της ἔτρωγε ἀνόρεχτα, καὶ γι' αὐτὸ τὸν ρώτησε ἀνήσυχη.

— Δὲν μοῦ λὲς τί ἔχεις κι' εἶσαι κατσουφιασμένος; δὲν πιστεύω νὰ σοῦ λείπῃ τίποτα πιά. Ἡ μοίρα σου δουλεύει γιὰ σένα σὰν σκλάβα, κι' ὁποτε σ' ἀρέσῃ θὰ πηγαίνῃς στὸ παλάτι—καὶ ποιὸς τὴ χάρη σου—θὰ μιλᾶς μὲ τὸ βασιλιά. Τί ἄλλο θέλεις;

—Ἄχ! γυναῖκα τόσο ξέρεις καὶ τόσο λές. Ἂν ὅμως κούραζες λίγο τὸ μυαλό σου, θἄβλεπες καὶ σὺ ὅπως τὸ βλέπω ἐγώ, πὼς ἔμπλεξα σ' ἄσχημη δουλειὰ καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ στὸ τέλος νἄχω κακὰ ξεμπερδέματα. Ὁ βασιλιάς, ποὺ μὲ νομίζει ἀλάθευτο στὶς μαντίες, θὰ τὸ πάρῃ «σχοινὶ γαϊτάνι» καὶ κάθε φορὰ ποὺ θὰ χάνῃ κάτι θὰ μὲ φωνάζῃ νὰ τοῦ τὸ βρίσκω, φοβερίζοντάς με, πὼς ἂν δὲν τὸ βρῶ θὰ μοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι. Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ λέῃ μόνο γιὰ νἄχω τὸ φόβο. Τί τὰ θέλεις ὅμως τί τὰ γυρεύεις, μιὰ τέτοια φοβέρα εἶναι πάντα φοβέρα. Ἂς μοῦ λείπουν λοιπὸν οἱ βασιλιάδες καὶ τὰ παλάτια. Αὐτὰ τὰ μεγαλεῖα ἂς τἄχουν ἐκεῖνοι ποὺ τὰ θέλουν· ἐγὼ γεννήθηκα νὰ περνάω ἥσυχα τὴ ζωή μου μὲ φαΐ τραγούδι καὶ ὕπνο. Γι' αὐτὸ θαρρῶ πὼς τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι, νὰ φύγουμε σύνταχα ἀπὸ τοῦτο τὸν τόπο, καὶ νὰ χαροῦμε ἀλλοῦ ξένοιαστα τὴ ζωή μας.

Ἡ Μυγδαλιὰ ποὺ τὸν ἄκουσε μὲ ταῦτιὰ τεντωμένα, τοῦ ἔδωσε δίκιο καὶ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ἔφυγαν κρυφὰ γι' ἄλλη μακρινὴ χώρα.

Ἐκεῖ ἔζησαν ἥσυχοι, χρόνια πολλὰ κι' ὁ Τζίτζικας δὲν εἶχε ἄλλη δουλειὰ ἀπ' τὸ τραγούδι του.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ

Στὴν Ἁγία-Βαρβάρα τῶν Καλαβρύτων

Φωτογραφία Ἀσπασίας Περικλέους

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΡΟΤΟΙΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ BERTHE BERNAGE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κανεὶς στὸ μικρὸ χωριὸ δὲν εἶχε δεῖ ποτὲ τοῦ τὴ Συλβία νὰ κλαίῃ. Ἡ μικρὴ καθεμέρα γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ἄγρια καὶ κλεινόταν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ στὸν ἑαυτό της. Μόνο ὅταν βρισκόταν μοναχή της κι' ἀντίκρυζε τὸ διπλανὸ περιβόλι, τὸ τόσο ὡραῖο καὶ γαλήνιο, ἡ ψυχούλα της ἄνοιγε, κι' ὅ,τι τῆς βάραινε τὴν καρδιὰ ξεχείλιζε κι' ἀνέβαινε στὰ μάτια. Καὶ τώρα, ἦρθαν οἱ ξένοι καὶ τῆς πῆραν τὸ περιβόλι της, τὸ «δικό της» περιβόλι...

Ἡ Συλβία εἶχε στὴν ἀρχὴ νοιώσει μῖσος καὶ ἀντιπάθεια γι' αὐτὰ τὰ τρία εὐτυχισμένα παιδιά. Τὶς πρῶτες μέρες ποὺ τἄβλεπε νὰ τρέχουν ἀνάμεσα ἀπ' τὶς ἀνθισμένες ἀγριοτριανταφυλλιὲς γινόταν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό της. Ὡστόσο ἄθελά της, μόλις ἄκουγε τὰ γέλια τους καὶ τὰ τραγούδια τους, πήγαινε κοντὰ στὸ μαντρότοιχο καὶ τὰ παρακολουθοῦσε καὶ σιγὰ-σιγὰ τὰ γνώριζε: Ὁ Πέτρος ἦταν ζωηρός, αὐταρχικὸς βγάζει μεγάλους λόγους στὰ κορίτσια καὶ πάντοτε τὰ φτάνει στὸ κυνηγητό. Τὰ ξέρει δμως ὅλα σὰν σοφὸς καὶ ὅταν γίνει καμμιὰ ἀταξία παίρνει αὐτὸς ὅλο τὸ φταῖξιμο ἐπάνω του. Ἡ Μαρία μοιάζει πολὺ ἀνυπάκουη μὰ παίζει μὲ τόσο κέφι πάντοτε καὶ ἡ γλωσσίτσα της τρέχει ὅλη ὥρα, σὰν ροδάνι. Ἡ Φρανσίνα εἶναι τόσο μικρούλα καὶ τόσο γλυκειὰ μὲ τὰ ἰσταχτιά της μάτια, τὰ σγουρὰ μαλλάκια της καὶ τὴ χαδιάρικη φωνή της. Ἡ μὶς τὴ μαλλώνει καμμιὰ φορὰ καὶ τὴ λέει «τεμπέλα», μὰ ἡ Συλβία τἄχει δεῖ τόσες φορὲς καὶ τὸ ξέρει, πὼς ὅταν ἡ Φρανσίνα ἁπλώνει τὰ χεράκια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς Ἐγγλέζας, ἐκείνη γελάει καὶ τῆς συγχωρεῖ ὅλες της τὶς ἀταξίες.

Ἡ Συλβία ἀντιπαθεῖ ἀκόμη κάπως τὸν Πέτρο καὶ τὴ Μαρία, μὰ τὴ Φρανσίνα εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν ἀντιπαθήσῃ.

Ἡ Φρανσίνα ὁμοιάζει πολὺ μὲ μιὰ μικρούλα φιλεναδίτσα ποὺ εἶχε ἐκεῖ πέρα στὴ Φλάνδρα καὶ τὴ χάϊδευε καὶ τὴν περιποιόταν σὰν νἄταν ἡ μικρότερή της ἀδελφή.

Τί νἄγινε ἄραγε ἡ καϊμενούλα ἡ Ἀγνή, ὅταν ἔγινε ἡ γερμανικὴ εἰσβολὴ στὸν τόπο τους. Νἄφυγε ἄραγε κι' αὐτή, ἢ ἔμεινε ἐκεῖ πέρα.

— Συλβία, ἄφησες καὶ σοῦπεσαν δυὸ μαντήλια χάμω, γκρινιάζει ἡ κυρία Αὐρηλία. Λυπᾶσαι νὰ βουτήξῃς τὰ χέρια σου λιγάκι στὸ νερό; Οὔτε βασιλοπούλα, μάτια μου!

«Ἡ μικρή μου μελαχροινὴ βασιλοπούλα» τὴ φώναζε ἄλλοτε ὁ μπαμπάς. Ἡ Συλβία ἀναστενάζει.

— Δὲν μπορῶ πιά, κουράστηκα, λέει δειλά.

Ἡ θειὰ-Νικόλαινα, ἡ πλύστρα τὴν κοιτάζει μὲ συμπόνοια.

— Εἶναι μικρὸ τὸ κακόμοιρο, κυρία Αὐρηλία μου, λέει ἡ ἀγαθὴ γυναίκα. Ἄφησέ την λίγη ὥρα νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ φάῃ μιὰ γωνίτσα, κι' ἐγὼ ξεπλένω ὅσα ρούχα μένουν ἀκόμη.

Ἡ κυρία Αὐρηλία, ὅσο νἄναι, φοβόταν τὰ λόγια τῆς κυρὰ-Νικόλαινας.

— Κάθησε λοιπὸν λιγάκι, λέει τῆς Συλβίας μὲ ξερὴ φωνή, Καὶ πήγαινε μέσα νὰ κόψῃς μιὰ φέτα ψωμί. Κοίταξε δμως μὴν πᾶς κατὰ τὸ μεγάλο περιβόλι. Φαντάσου, κυρὰ-Νικόλαινα, πὼς τὸ παλιοκόριτσο, κάθε τόσο ἀνεβαίνει στὸ μαντρότοιχο καὶ κρυφοκοιτάζει τοὺς μικροὺς παριζιάνους ποὺ κάθουνται δίπλα.

— Μπᾶ, ὥστε νοικιάστηκε τὸ διπλανὸ σπίτι;

—Ἀμ' τὸ ξέρεις δά, κυρὰ-Νικόλαινα. Τώρα κι' ἕνα μῆνα μᾶς ἦρθαν μιὰ γριὰ κυρία τυφλή, τὰ τρία ἐγγόνια της, μιὰ ἐγγλέζα γκουβερνάντα καὶ δυὸ ὑπηρέτριες. Ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Παρίσι ἐξ αἰτίας τοῦ βομβαρδισμοῦ. Βρῆκαν τὴν ὥρα νὰ μᾶς ἔρθουν κι' αὐτοὶ οἱ Παριζιάνοι! Ὅλα θὰ γίνουν τώρα πανάκριβα. Ταῦγά, τὰ λαχανικά. Οἱ ὑπηρέτριές τους πηγαίνουν στὸ χασάπη καὶ τοῦ μιλᾶνε γιὰ τὶς τιμὲς τοῦ Παρισιοῦ, καὶ ἄλλο ποὺ δὲν θέλει ὁ κὺρ-Θωμᾶς γιὰ νἀκριβαίνῃ ἀκόμη περισσότερο τὸ κρέας.

— Δὲν λέω ὄχι, μπορεῖ, ἔκανε ἀδιάφορα ἡ κυρὰ-Νικόλαινα ποὺ ἤξερε τὴ τσιγκουνιὰ τῆς γεροντοκόρης. Ὡστόσο ὅλοι λένε πὼς εἶναι πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι.

—Ἐγὼ ξέρω πὼς τὰ παιδιά τους μᾶς παίρνουν τὸ κεφάλι μὲ τὴ φασαρία ποὺ κάνουν, κι' ἐγὼ δὲν θέλω ἡ Συλβία νὰ χάνῃ τὸν καιρό της, βλέποντας τὶς ἀταξίες τους.

— Δὲν χάνει τὸν καιρό του τὸ κακόμοιρο, ἔκανε ἡ κυρὰ-Νικόλαινα, ποὺ εἶχε ἀπόφαση σήμερα νὰ τὰ πῇ μιὰ καὶ καλή. Ἄκουσέ με, κυρία Αὐρηλία μου, νὰ μιλήσω ἔτσι ξάστερα, δουλεύει σκυλίσια τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι, κι' ἔτσι μικρὸ ποὺ εἶναι κιόλας. Ὅλο τὸ χωριὸ ἔχει νὰ τὸ κάνῃ πὼς τὸ κακομεταχειρίζεσαι.

Ἡ κυρὰ-Νικόλαινα εἶχε στἀλήθεια μεγάλο κουράγιο γιὰ νὰ μιλάῃ ἔτσι, γιατὶ μὲ τὴν εἰλικρινειά της, κινδύνευε νὰ χάσῃ τὴν κυρία Αὐρηλία ἀπὸ πελάτισσα. Ἡ θεία τῆς Συλβίας εἶχε γίνει κόκκινη σὰν ντομάτα, μὰ ὡστόσο ἡ ἀγαθὴ πλύστρα ἐξακολούθησε ἄφοβα:

— Θὰ μὲ βρίσκεις πολὺ ξαστερόγλωσση, κυρία Αὐρηλία μου, ἀλλὰ καταλαβαίνεις, ἀπὸ τότε ποὺ ἔχασα τὰ δυὸ ἀγόρια στὸν πόλεμο, μοῦ σφίγγεται ἡ καρδιὰ ὅταν βλέπω παιδιὰ νὰ βασανίζονται καὶ ἡ Συλβία βασανίζεται πολὺ τὸ καϊμένο.

—Ἕνα προσφυγάκι σὰν κι' αὐτήν, χωρὶς σπίτι καὶ χωρὶς χρήματα, πρέπει νὰ δουλέψῃ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, ἀπάντησε μὲ κακία ἡ γεροντοκόρη.

— Τὸ βγάζει δὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω, τὸ καψερό. Ἄκουσέ με ἐμένα ποὺ στὸ λέω, κυρία Αὐρηλία μου, γιατὶ εἶμαι μάννα καὶ ξέρω ἀπὸ παιδιά. Δουλεύει σκληρὰ τὸ καϊμένο. Δὲν βλέπεις τί ἀδύνατο ποὺ εἶναι; Καὶ μὲ τὸ μπόϊ ποὺ ἔχει.

— Τρώει ὅσο τρώω κι' ἐγώ, ἔκανε ἡ γεροντοκόρη.

—Ἀ, καλὰ δά, τώρα ποὺ γεράσαμε ξεχάσαμε τί τρώγαμε ὅταν εἴμαστε δώδεκα χρονῶν. Ὁλόκληρα πιάτα σούπα κατέβαζε ὁ καϊμένος ὁ Ἀνδρέας μου!

Τ' ἀγαθὰ μάτια τῆς κυρὰ-Νικόλαινας πλημμύρισαν δάκρυα. Ὡστόσο συνέχισε.

— Κι' ὕστερα, ὅλο τὸ ἀποπαίρνεις τὸ καϊμένο, ὅλο τοῦ κακομιλᾶς.

Ἡ κυρία Αὐρηλία ἄρχισε νὰ γελάῃ μ' ἕνα γέλιο ξερὸ καὶ στρίγγλικο ποὺ σοῦ ἔκανε κακὸ νὰ τ' ἀκοῦς.

— Γιὰ ἴδες τὸ παλιοκόριτσο ποὺ πάει καὶ κλαίγεται σὲ ὅλους καὶ τοὺς παίρνει μὲ τὸ μέρος της, ἔκανε. Νὰ ρωτήσῃς δμως καὶ μένα νὰ σοῦ πῶ τί ψωροπερήφανη ποὺ εἶναι καὶ ἀντάρτισσα καὶ φαντασμένη, φαντασμένη σὰν παγώνι! Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὴν ἔστειλα νὰ μαζέψῃ ξερόκλαδα ἀπὸ τὸ δάσος μοῦ ἔκανε τὴν κυρία! Ἔκλαιγε ἀπὸ τὸ κακό της καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ πάῃ. Κι' οὔτε ποτὲ μοῦ λέει ἕνα εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα τῆς κάνω. Δὲν ἀξίζει νὰ τὸ λυπᾶσαι, κυρὰ-Νικόλαινα, εἶναι ἀχάριστο πλάσμα. Τὴ Συλβία τὴ μάζεψα στὸ σπίτι μου ἀπὸ καλοσύνη γιὰ χατήρι τοῦ πατέρα της ποὺ ἦταν ξάδερφός μου καὶ τὴν ἄφησε σὲ μένα. Τώρα καὶ τέσσερα χρόνια τὴν τρέφω, τὴ ντύνω, τῆς κάνω ὅτι χρειάζεται. Ἔ, ἂς δουλέψῃ κι' αὐτὴ λιγάκι στὸ σπίτι! Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια δουλεύω.

— Ἡ ἀλήθεια δμως εἶναι, κυρία Αὐρηλία μου, πὼς πρῶτα εἶχες τὴ Μαργαρὼ γιὰ ὑπηρέτρια καὶ τώρα καὶ δυὸ χρόνια τὴν ἔδιωξες γιατὶ βάζεις τὴ Συλβία καὶ σοῦ κάνει ὅλες τὶς δουλειές.

Μὰ ἡ κυρία Αὐρηλία ἐξακολούθηθε σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει.

— Ὅλα τὰ καλὰ ποὺ τῆς κάνω, θὰ τῆς τἄκανα μ' εὐχαρίστησή μου, ἂν δὲν ἦταν τόσο ψωροπερήφανη. Ἐπειδὴ ὁ πατέρα της πασάλειβε τοὺς μουσκμάδες μὲ μπογιὲς καὶ νόμιζε πὼς ἦταν σπουδαῖος ζωγράφος, συνέχισε θυμωμένη, ἡ ἀφεντιά της δὲν μᾶς καταδέχεται καὶ τἄχει γιὰ ντροπὴ νὰ καθαρίσῃ χόρτα. Ἴδια κι' ἀπαράλλαχτη ἡ μάννα της! Μὰ ἔννοια σου, κυρὰ-Νικόλαινα κι' ἐγὼ θὰ τῆς τὰ ξεμάθω ὅλα αὐτά! Κακιὰ δὲν εἶμαι, μὰ εἶμαι δίκαιη καὶ προχτὲς ποὺ μοῦ ἔβγαλε μιὰ πήχη γλώσσα καὶ μοῦ εἶπε: «Δὲν εἶμαι ὑπηρέτριά σου», τῆς ἄστραψα ἕνα μπάτσο, ποὺ τῆς ἔδωσα καὶ κατάλαβε. Στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ χυμήξῃ ἐπάνω μου, μὰ τὴν ἔβαλα εὐθὺς στὴ θέσῃ της, ὅπως βάζω πάντοτε ὅσους ἀνακατεύονται ἐκεῖ ποὺ δὲν τοὺς πέφτει λόγος. Κι' ἂν ἔρθει νὰ σοῦ ξαναπαραπονεθῇ, σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς πῇς ἀπὸ μέρους μου, πὼς εἶναι γλωσσοῦ, φαντασμένη καὶ ἀχάριστη. Πήγαινε τώρα νὰ τὴ βρῇς τὴν τριγυρίστρα γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νἀπλώσουμε τὰ ροῦχα.

Ἡ κυρὰ-Νικόλαινα ἔφυγε γελκουνώντας τὸ κεφάλι της.

—Ὅσα καὶ νὰ λέῃ, εἶναι κακιὰ γυναίκα, εἶπε ἀπὸ μέσα της. Κακομοίρα Συλβία, καϊμένο ὀρφανό, τί τραβᾶς! Θὰ τῆς πῶ νὰ ἔρθῃ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες σπίτι μου γιὰ νὰ μαζέψῃ βατόμουρα καὶ θὰ τῆς δώσω στὰ κρυφὰ κι' ἕνα καλὸ ποτήρι γάλα μὲ μπόλικη ζάχαρη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Παρ' ὅλη τὴ συνηγορία τῆς κυρὰ-Νικόλαινας, ἡ θεία της ἐξακολούθησε νὰ φέρεται σκληρὰ καὶ ἄκαρδα στὴ Συλβία καὶ νὰ τὴ μεταχειρίζεται σὰν δουλάκι. Τὸ παιδὶ ὑπόμενε ἀναγκαστικὰ ὅλη αὐτὴ τὴ κακομεταχείρισῃ, καμμιὰ φορὰ δμως ἡ μικρὴ φιλελεύθερη ψυχή της ἐπαναστατοῦσε καὶ εἴτε ἔβγαζε γλῶσσα, εἴτε ἀρνιόταν μὲ πεῖσμα νὰ ἐκτελέσῃ τὶς διαταγὲς τοῦ τυράννου της.

Ἕνα ζεστὸ πρωϊνὸ τοῦ Ἰουνίου ἡ Συλβία βρισκόταν στὸ δασάκι τοῦ χωριοῦ. Τὰ μάτια της ἦταν πρισμένα καὶ κόκκινα, γιατὶ λίγη ὥρα πρὶν εἶχε κλάψει. Παρ' ὅλη τὴν ἀπέχθεια ποὺ ἡ θεία της ἤξερε ὅτι ἡ μικρὴ εἶχε γιὰ τὸ κουβάλημα τῶν ξύλων, καὶ ἴσως ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ἡ κυρία Αὐρηλία τὴν εἶχε στεῖλει πρωϊπρωϊ γιὰ νὰ τῆς φέρῃ ἕνα δεμάτι ξερόκλαδα ἀπὸ τὸ δάσος.

Μὲ βαρειὰ καρδιὰ ξεκίνησε ἡ Συλβία καὶ πῆγε στὸ ἤρεμο καὶ ἡσυχερὸ δάσος. Καθώς ἔσκυβε καὶ μάζευε τὰ ξερόκλαδα συλλογιζόταν τὴν παλιά της ζωὴ καὶ τὰ μάτια της βούρκωναν: Τὸν μπαμπά της ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τόσο καὶ τὴν εἶχε τόσο χαϊδεμένη, τὸ ὡραῖο τους σπιτάκι στὴ Φλάνδρα μὲ τὸ μεγάλο ὁλάνθιστο, κῆπο, τῆς φίλες της, τὸ σχολεῖο της, τὰ παιχνίδια της. Κι' ὕστερα ἦρθε ὁ πόλεμος. Μὲ τὴν πυρωμένη πνοή του τὰ ξεσήκωσε ὅλα καὶ σκόρπισε τὴ μικρὴ οἰκογένεια στοὺς τέσσερες ἀνέμους. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστράτευσῃ ὁ πατέρας της πῆγε στὸ στρατὸ ἀφήνοντάς την στὴν πιστή τους ὑπηρέτρια: «Σὲ εἴκοσι μέρες ὁ πόλεμος θἄχῃ τελειώσει κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι πίσω» τοὺς εἶπε φεύγοντας.

Μὰ πέρασαν οἱ εἴκοσι μέρες, πέρασε κι' ὁ μήνας κι' ὄχι μόνο ὁ πόλεμος δὲν εἶχε τελειώσει, ἀκόμη ἀλλὰ ἡ Γαλλία κινδύνευε ἀπὸ τὴν ἐχχρικὴ ἐπίθεση καὶ τὰ βαρειὰ βήματα τῶν Γερμανῶν ἀντηχοῦσαν βαρειὰ ἐπάνω στὴ γαλλικὴ γῆ καὶ πλησίαζαν ἀπειλητικὰ τὸ εἰρηνικὸ χωριὸ ὅπου καθόταν ἡ μικρὴ Συλβία καὶ περίμενε τὸ μπαμπά της νὰ γυρίσῃ.

Ἔξαφνα μιὰ μέρα ἦρθε ἕνα βιαστικὸ καὶ ἀνήσυχο γράμμα. Ὁ μπαμπᾶς ἔγραφε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἡ Συλβία, νὰ κατεβῇ στὴ Νότιο Γαλλία καὶ νὰ πάῃ νὰ μείνῃ μὲ μιὰ ξαδέλφη τους, τὴν κυρία Αὐρηλία, ὅπου θὰ ἦταν ἥσυχη κι' ἀσφαλισμένη ὡς ποὺ νὰ τελειώσῃ ὁριστικὰ ὁ πόλεμος καὶ νἄρθῃ ὁ ἴδιος νὰ τὴν πάρῃ.

Ἀπὸ τότε εἶχαν περάσει κιόλας τέσσερα χρόνια, ὁ πόλεμος ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη κι' ὁ μπαμπᾶς δὲν ξαναγύρισε, οὔτε θὰ ξαναγύριζε πιά. Ἕνα πρωϊ ἡ θεία τὴν ξύπνησε καὶ τῆς εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος πὼς ὁ πατέρας της εἶχε σκοτωθεῖ σὲ μιὰ μεγάλη μάχη καὶ πὼς ἀπὸ σήμερα ἦταν πιὰ ὀρφανή, χωρὶς σπίτι καὶ χωρὶς περιουσία καὶ ἔπρεπε νὰ βάλῃ ὅλη της τὴν καλὴ θέλησῃ καὶ νὰ δουλεύῃ καὶ αὐτὴ γιὰ νὰ ξεπληρώνῃ ἔστω καὶ στὸ ἐλάχιστο τὴν τροφὴ καὶ τὸ ντύσιμο καὶ τὴ στέγη ποὺ ἀπὸ μεγάλη της καλοσύνη τῆς παραχωροῦσε ἡ θεία της, μ' ὅλο ποὺ κι' αὐτὴ ἦταν μιὰ φτωχὴ καὶ ἄπορη γυναίκα. Καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε τὸ μαρτύριό της...

Χοντρὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μάτια τῆς Συλβίας, ποὺ οὔτε δοκίμαζε νἄν νὰ τὰ κρατήσῃ. Ἡ λύπη της ξεχείλιζε καὶ ἔξεσπασε σ' ἕνα σιωπηλὸ κλάμμα.

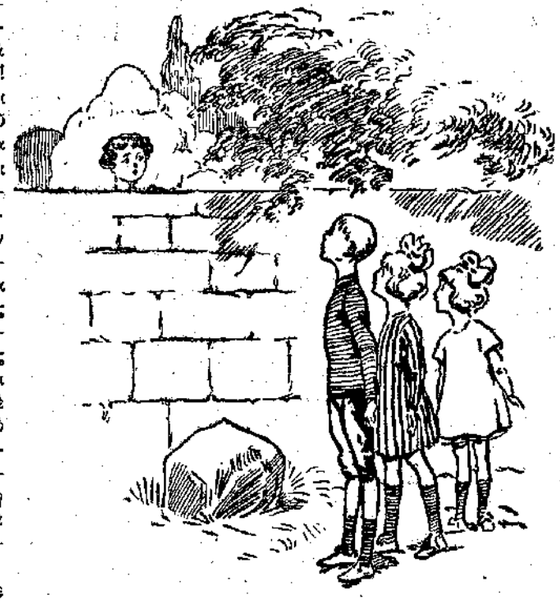

«—Ἔ, μικρέ, εἶπε ὁ Πέτρος, κατέβα νὰ παίξῃς μαζί μας!» (Σελ. 355, στ. α'.)

Ἔξαφνα χαρούμενες παιδικὲς φωνὲς καὶ γέλια τὴν ἔκαναν νὰ τιναχτῇ ἀπὸ τὴ θέσῃ της καὶ νὰ σηκωθῇ τρομαγμένη. Ἔτρεξε γρήγορα καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ κοίταξε κατὰ τὸ δρόμο. Ἀπὸ μακρυά, μὲ τρεχάματα καὶ μὲ χοροπηδητὰ ἔρχονταν τὰ τρία παριζιανάκια. Τὰ δυὸ μεγάλα παιδιὰ πήγαιναν μπροστά, κρατώντας στὸ χέρι τους ἀπὸ ἕνα δεματάκι, μὲ τρόφιμα δίχως ἄλλο.

Ἡ Φρανσίνα ἐρχόταν λίγο πιὸ πίσω, ἀμέριμνη καὶ πεταχτὴ σὰν πουλάκι, σταματώντας γιὰ νὰ κόψῃ ἕνα λουλούδι, ἢ τρέχοντας γιὰ νὰ κυνηγήσῃ μιὰ πεταλούδα. Ἀπὸ μακρυὰ φαινόταν νἄρχεται ἡ μὶς ἀσθμαίνοντας καὶ φωνάζοντας στὰ παιδιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΛΙΛΗ, 10 ἐτῶν ΝΙΚΟΣ, 12 ἐτῶν.

Σκηνὴ Πρώτη

***Λιλή**, μόνη.*

(Μπαίνει στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της, ξανακλείνει προσεχτικὰ τὴ πόρτα, κοιτάζει δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι εἶναι μόνη).

Εἶμαι μόνη... Ἐπιτέλους! *(Πλησιάζει σ' ἕνα καθρέφτη).* Νὰ ἰδοῦμε! Μὴν πάει καὶ φαίνεται τίποτε στὸ πρόσωπό μου; Καμμιὰ ἀλλαγὴ στὰ χαρακτηριστικά μου θάταν ἱκανὴ νὰ μὲ προδώσῃ!.. Χμ, τὸ χρῶμα μου εὐτυχῶς δὲν ἔχει ἀλλάξει... Ναί, τὰ μάτια μου ὅμως λάμπουν ὑπερβολικά. Ὅταν ὁ Νῖκος γυρίσει ἀπ' τὸ σχολεῖο, θὰ ὑποπτευθῇ ἀμέσως κάτι... Ἄ! Ξέρω τί θὰ κάμω. Θὰ βαστῶ τὰ βλέφαρα κατεβασμένα, θὰ κάνω πὼς μὲ πονάει τὸ κεφάλι· καὶ θὰ κρατῶ τὸ χέρι μου νά, ἔτσι. *(Φέρνει τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὰ φρύδια της).* Οὔ! Θέ μου, τί μπελᾶς! Πρέπει ὅμως, γιατὶ ἂν καταλάβῃ τίποτα...

(Γυρίζοντας στὸ κοινὸ φέρνει τὸν τεντωμένο δείχτη της στὸ στόμα). Σσσστ! Σσσστ! Εἶναι μυστικό, ναί μυστικό! Ἕνα ὡραῖο, ἕνα ἀληθινὸ μυστικὸ ποὺ μὲ κάνει νὰ τρελλαίνουμαι ἀπ' τὴ χαρά μου· μὰ ποὺ ὁποσχέθηκα νὰ μὴν τὸ πῶ σὲ κανένα... Οὔτε σὲ σᾶς ποὺ καλὰ-καλὰ δὲ μὲ γνωρίζετε καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ μὲ προδόσετε... Περιττὸ νὰ μὲ παρακαλεῖτε. Μὴν ἐπιμένετε. Δὲν θὰ σᾶς πῶ τίποτα, τίποτα, τίποτα... Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς περίεργους, εἶμαι βέβαιη, σκᾶν' ἀπ' τὴ περιέργειά τους νὰ μάθουν. Δὲ θὰ μάθουν τίποτα... Τελείωσε!

Καταλαβαίνετε πολὺ καλὰ πὼς δὲν θὰ πάῃ κανεὶς νὰ φωνάξῃ στοὺς δρόμους τὸ πρῶτο μυστικὸ ποὺ τοῦ ἐμπιστεύονται. Μάλιστα, τὸ πρῶτο! Γιατὶ ἐγὼ δὲ λογαριάζω βέβαια γιὰ μυστικὰ αὐτὰ ποὺ πολλὲς φορὲς μοῦ ἐμπιστεύονται μὲ ὕφος δραματικὸ οἱ συμμαθήτριές μου στὸ σχολεῖο. «Λιλή, ὁρκίσου μου στὴ φιλία μας πὼς δὲ θὰ πᾷς νὰ πῇς τῆς Ἕλλης πὼς τὴν ἀγαπῶ λιγώτερο ἀπ' τὴ Μαργαρίτα!» Κατὰ βάθος ἐμένα αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδιάφορο. Ὑπόσχομαι τὸ μυστικὸ καὶ ξέρω πὼς πάνω ἀπὸ δέκα συμμαθήτριές μου τὸ μαθαίνουν τὴν ἴδια στιγμὴ μὲ μένα. Παιδιαροκαμώματα. Καταλαβαίνετε...

Ἐνῶ τὸ μυστικὸ γιὰ τὸ ὁποῖο σᾶς μιλῶ εἶναι ἕνα μυστικὸ ποὺ ἡ μαμμὰ δὲν τὸ ἐμπιστεύθηκε παρὰ μόνο σὲ μένα Λίγο πρωτύτερα μὲ εἶχε πῇ «φαφλατοῦ» γιατὶ μὲ βρίσκει λέει πολὺ φλύαρη. Ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, βρίσκω πὼς δὲν ἔχει δίκιο. Εἶναι τόσοι καὶ τόσοι πιὸ φλύαροι ἀπὸ μένα! Τὴν ἔχουν ὅμως αὐτὴ τὴ μανία οἱ μαμμάδες νὰ λένε τὰ κορίτσια τους φλύαρα. Κι' ὅμως πρέπει κανεὶς νὰ μιλῇ. Εἶμαι βέβαιη, ὅτι κι' ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμμὰ θάταν φοβερὰ στενοχωρημένοι, ἂν εἶχαν ἕνα κορίτσι βουβό!

— Μαμμά, ἀποκρίθηκα ἐγὼ τότε χωρὶς νὰ χάσω καιρό, μπορεῖ νἄμαι φαφλατοῦ, δὲν εἶμαι ὅμως διόλου τυφλὴ κι' εἶδα ἀμέσως, μόλις μπῆκες, πὼς ἔχεις νὰ μοῦ πῇς μιὰ καλὴ εἴδηση.

— Γιὰ δὲς τὴν κατεργάρα! εἶπε ἡ μαμμὰ γελώντας· λοιπόν, δὲ γελάστηκες.

—Ἄχ, μαμμάκα μου, πές μου την γρήγορα, φώναξα ἐνθουσιασμένη.

— Δὲν μπορῶ, χρυσή μου, γιατὶ εἶναι μυστικό!

— Μὰ δὲ θὰ τὸ πῶ σὲ κανέναν.

— Καὶ μπορεῖς ἐσὺ νὰ κρατήσῃς μυστικό;

—Ὤ! Μά, μαμμά, τί λές; Μὲ προσβάλλεις...

— Εἶσαι τόσο φλύαρη!

— Θὰ γίνω βουβὴ σὰν τάφος.

— Εἶν' εὔκολο νὰ τὸ λέῃ κανείς...

— Δοκίμασε καὶ θὰ ἰδῇς! Πές μου αὐτὸ ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ κανείς. Καλύτερα νὰ μὲ κάμουν κομματάκια κομματάκια παρὰ νὰ βγάλω λέξη ἀπ' τὸ στόμα μου.

—Ὤ! Μὰ δὲ ζητάω πάλι κι' αὐτό! εἶπε ἡ μαμμὰ ποὺ ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ, Μόνο θέλω νὰ περιμένῃς ὅσο νὰ γυρίσῃ ὁ μπαμπᾶς ἀπ' τὸ Παρίσι, προτοῦ νὰ πῇς στὸν ἀδερφό σου καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο αὐτὸ ποὺ θὰ φέρῃ ὁ μπαμπᾶς ἀπὸ-κεῖ πέρα.

Ἔδωσα τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὁρκίστηκα στὴ ζωὴ τοῦ μέλλοντος συζύγου μου καὶ τῶν μελλοντικῶν παιδιῶν μου... Κι' ἡ μαμμὰ τότε μοῦ τὸ εἶπε. Ἡ χαρά μου, σὰν τὸ μαθα, ἦταν τόση ποὺ χόρευα ὁλομόναχη μέσ' στὴν κάμαρα σὰν τρελλή. Ὁ μικρός μου ἀδερφὸς ὁ Λάκης—Βαγγελάκη τὸν λένε, μὰ μεῖς τὸν φωνάζουμε Λάκη—ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει! Δὲν εἶναι παρὰ πέντε χρονῶν, ἕνας μπεμπεδάκος ποὺ τὸ μυστικό μου δὲν τὸν ἐνδιέφερε διόλου. Τί καταλαβαίνει αὐτὸς ἀπ' αὐτά; Ἐκεῖνος δὲν ἐχει ἄλλο στὸ μυαλό του ἀπὸ τὰ παιχνίδια του... Μικρὸ παιδὶ εἶναι. Τί θέλετε καὶ σεῖς;..

Ὅταν ὅμως σὲ λίγο θὰ γυρίσῃ ὁ Νῖκος, ἀλλάζει τὸ πρᾶμα! Αὐτὸ τὸ διαβολόπαιδο δὲ θὰ ἡσυχάσῃ, ἂν δὲν τὸ μάθῃ. Κι' ἔχω ἕνα τρομερὸ φόβο μήπως χωρὶς νὰ τὸ θέλω καταλάβῃ τίποτα.

Ἂν θέλετε λοιπόν, μὲ πιστεύετε. Δὲν εἶναι παρὰ ὀχτὼ ὧρες ποὺ ξέρω αὐτὸ τὸ μυστικὸ κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μοῦ φαίνεται πιὸ βαρύ! Τί θὰ γίνῃ σὲ εἰκοσιτέσσερις ὧρες κι' ἐγὼ δὲν ξέρω! Τῶρα καταλαβαίνω τὸν κακόμοιρο τὸν κουρέα τοῦ παλαιοῦ Μίδα, ποὺ μᾶς ἔλεγε ἡ δασκάλα μας. Μόνος αὐτὸς εἶχε ἰδεῖ τὸ δυστυχισμένο βασιλιὰ χωρὶς τὴ τιάρα, ποὺ τοῦ σκέπαζε μέρα νύχτα τὸ κεφάλι, καὶ ἦταν ὁ μοναχὸς ποὺ ἤξερε πὼς ὁ Μίδας εἶχε γαϊδουρίσια αὐτιά.—Γιὰ φανταστῆτε ἀλήθεια τί ἀστεῖο!

Εἶχε ὁρκιστεῖ νὰ μὴν πῇ σὲ κανέναν τὸ μυστικό. Μὰ ὕστερα ἀπὸ ἕναν ὡρισμένο καιρὸ—ὤ, πὼς τὸν καταλαβαίνω τώρα αὐτὸ τὸ δύστυχο μπαρμπέρη!—εἶχε ἀρρωστήσει, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ δυνατὰ αὐτὸ ποὺ ἄκουγε διαρκῶς μέσα στὸ κεφάλι του καὶ ποὺ τοῦ ἐρχόταν στὴν ἄκρη τῆς γλώσσας του εἴκοσι φορὲς τὸ λεφτό. Τοῦ ἦρθε λοιπὸν ἡ ἰδέα

νὰ κάμῃ μιὰ τρύπα στὸ χῶμα, πλάϊ στὴν ἀκροποταμιά, μακριὰ ἀπ' ὅλον τὸ κόσμο καὶ νὰ φωνάξῃ μέσα τὸ μυστικό του μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τοῦ κάμῃ αὐτὸ καλό. Κατόπι σκέπασε τὴν τρύπα καὶ... τελείωσε.

Κι' ἐγὼ θὰ μποροῦσα γιὰ νἀνακουφιστῶ νὰ φωνάξω τὸ μυστικό μου μέσα σ' ἕνα ἀρμάρι λόγου χάρη, καὶ πάφ! νὰ τὸ κλείσω ἀμέσως. Δὲν ἔχω ὅμως καμμιὰ ὄρεξη νὰ πάθω κι' ἐγὼ κανένα μασκαραλίκι σὰν τὸ κακομοίρη τὸ κουρέα. Γιατὶ ἡ δασκάλα μας μᾶς εἶπε πὼς τὰ καλάμια ποὺ φύτρωσαν ἔπειτα σ' αὐτὴν τὴν ἀκροποταμιὰ—νὰ σᾶς πῶ τὼρα καὶ τὴ μαύρη ἀλήθεια μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ εἶναι λιγάκι παραμῦθι, εἶναι ὅμως ποιητικὸ καὶ τὸ ἴδιο θέλω νὰ σᾶς τὸ πῶ—αὐτὰ τὰ καλάμια λοιπόν, φαίνεται, ἄρχισαν τὰ πονηρὰ νὰ φωνάζουν, ὅπως τὰ κουνοῦσε ὁ ἀέρας καὶ νὰ κοροϊδεύουν: «Ὁ Μίδας, ὁ βασιλιὰς Μίδας ἔχει γαϊδουρίσια αὐτιά!». Μπορεῖ λοιπὸν καὶ τἀρμάρι νἀρχίσῃ ξαφνικὰ νὰ φωνάζῃ. «Ὁ μπαμπὰς θὰ φέρῃ ἀπ' τὸ Παρίσι ἕνα *(σταματάει...)* Ἄχ! Θέ μου! Παρ' ὀλίγο νὰ προδώσω τὸ μυστικό! Τὸ μυστικό μου! Τί φρίκη! Καὶ ἴσα-ἴσα ποὺ ἔρχεται ὁ Νῖκος!.. Ἐμένα μὰρέσουν οἱ ριζικὲς ἀποφάσεις. Γιὰ νὰ μὴν πῇ κανεὶς αὐτὸ ποὺ δὲ θέλει νὰ πῇ τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ εἶναι νὰ μὴν πῇ τίποτα... Δοιπὸν κι' ἐγὼ θὰ γίνω βουβὴ σὰν ψάρι! Νάτος!

(Βάζει τὸ χέρι στὰ χείλη της καὶ κοιτάζει ἀφηρημένα κατὰ τὸν τοῖχο).

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΟΥΦΤΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ, κατὰ τύχη, ἔμαθα τὸ θάνατο ἑνὸς παιδικοῦ μου φίλου καὶ συμμαθητῆ, ποὺ ἔλειπε χρόνια στὴν Αἴγυπτο. Δὲν εἴχαμε πιὰ καμμιὰ ἐπικοινωνία καί, μπορῶ νὰ πῶ, δὲν ἤξερα κἂν ἂν ζοῦσε, ὅταν, ἕνας ἄλλος φίλος ποὺ ἦρθε ἀπὸ κεῖ, μὲ πληροφόρησε, πάνω στὴν κουβέντα, πὼς πέθανε πέρσυ.

—Ἄ τὸν καϊμένο τὸ Χούφτα! ἔκαμα χωρὶς νὰ θέλω.

— Χούφτα; ἀπόρησε ὁ ἄλλος· γιατὶ τὸν λὲς Χούφτα; εἶχε τέτοιο παρατσούκλι;

— Ναί... εἶναι μιὰ πολὺ παλιὰ ἱστορία..., στὸ σχολειὸ τὸν λέγαμε ἔτσι... ὁ Σχολάρχης μας τὸν εἶχε βγάλει Χούφτα...

— Μπά! καὶ γιατί;

Τὸ «γιατὶ» αὐτὸ εἶναι πολὺ παράξενο. Γιὰ νὰ βγάλῃ ὁ Σχολάρχης ἕνα μαθητὴ «Χούφτα», θὰ πῇ πὼς κάποτε, γιὰ κάποιο λόγο, εἶχε προσέξει τὴ χούφτα του ἢ τὶς χούφτες του. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο; Ἔ, αὐτὸ θάταν ἀδύνατο νὰ τὸ βρῆτε, καί, γιὰ νὰ γελάσετε, θὰ σᾶς τὸ πῶ: Ὁ Ἀντώνης—ἔτσι τὸν ἔλεγαν μὲ τὸ ἀληνό του ὄνομα—ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ μελετᾷ, ἤθελε ὅμως νὰ λέῃ καλὸ μάθημα γιὰ νὰ παίρνῃ βαθμό, ἔγραφε —ψιλογραφία κι' ὑπομονή—ὅλο τὸ μάθημα στὶς δυό του χούφτες! Ὅταν ἐξεταζόταν, ἔκανε πὼς παίζει μὲ τὰ χέρια του, πὼς τὰ κοιτάζει δῆθεν μηχανικά· κι' ἔτσι μποροῦσε ἐξαίρετα νὰ διαβάζῃ ὅ,τι εἶχε γραμμένο σ' αὐτά. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, ποὺ τὸ ξέραμε ἢ τὸ βλέπαμε κείνη τὴν ὥρα, γελούσαμε. Ὁ Σχολάρχης ἀποροῦσε: «Ἔ! γιατὶ γελᾶτε σεῖς, ἡσυχία!» Παύαμε τὰ γέλια μὰ χωρὶς νὰ μαρτυρήσουμε τὴν αἰτία τους. Μιά, δυό, τρεῖς φορές, ὁ Σχολάρχης ὑποπτεύθηκε. Κατέβηκε ἀπ' τὴν ἕδρα, πλησίασε τὸν Ἀντώνη καὶ τὸν εἶδε νὰ κρύβῃ μὲ τρόμο, κάτω ἀπ' τὸ θρανίο, τὰ δυό του χέρια. Τότε βεβαιώθηκε:

—Ἔλα, πάνω τὰ χέρια! Κατεργάρη! Ὁ Ἀντώνης τἄκρυψε περισσότερο.

— Περιττό!.. Ἔχεις γραμμένο τὸ μάθημα στὶς χούφτες σου... Τὸ ξέρω, γιατ' εἶχα κι' ἄλλο μαθητὴ ποὺ ἔκανε τὴν ἴδια ἐξυπνάδα.

Ὁ κακόμοιρος ὁ Ἀντώνης ἀναγκάσθηκε νὰ δείξῃ «τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος». Στὴν τάξη ἔγιναν τοῦ κόσμου τὰ γέλια. Κι' ἀπὸ τότε ὁ Σχολάρχης βάφτισε τὸν Ἀντώνη «Χούφτα»:

— Διάβασε παρακάτω, Χούφτα!

—Ἔλα νὰ γράψῃς στὸν πίνακα, Χούφτα!

Καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα παιδιά, ὁ Σχολάρχης μας εἶχε βγάλει παροτσούκλι. Ἕναν τὸν ἔλεγε ***Ποῦερ*** (λατινικὰ ***παιδί***) γιατὶ μιὰ μέρα, ἀπ' ὅλα τὰ ὀνόματα ποὺ τοῦ εἶχε προτείνει, εἶπε πὼς δὲν ἤξερε νὰ κλίνῃ παρὰ τὸ ποῦερ. Ἄλλον τὸν ἔλεγε ***Γιῶλγκο*** (Γεῶργο) γιατ' ἦταν λίγο ψευδός. Κι' ὅταν ἀστειότατο νὰ τὸν ἀκοῦς ὅταν κλίναμε ὁμαδικὰ κανένα ρῆμα:

—Ἐνεστὼς ὁριστική, Παυλόπουλε!

—Ὑποτακτική, Ποῦερ!

— Εὐκτική, Χούφτα!

— Προστακτική, Γιῶλγκο!

Τἄλλα παρατσούκλια τὰ ξεχάσαμε γρήγορα. Ἀλλὰ τὸν Ἀντώνη τὸν λέγαμε Χούφτα γιὰ πολλὰ ἀκόμα χρόνια. Γιατὶ δὲν εἶχε ἀφήσει τὴν τέχνη του ὁ κατεργάρης, ἢ νὰ πῶ καλύτερα, μεταχειριζόταν πολλὲς τέχνες γιὰ νὰ λέῃ ἢ νὰ γράφῃ καλὸ μάθημα χωρὶς νἄχῃ μελετήσει. Ἡ μελέτη μόνο ἦταν ὁ ἐχθρός του, μὰ κανένας ἄλλος κόπος, καμμιὰ ἄλλη φροντίδα δὲν τὸν τρόμαζε. Ἔγραφε μὲ τὴν ὑπομονητικώτερη ψιλογραφία στὶς χούφτες του, στὰ μανικέτα του, στὴ φόδρα τοῦ καπέλλου του, σὲ χαρτάκια, στὰ περιθώρια τῶν βιβλίων του. παντοῦ. Μᾶς σταύρωνε νὰ τοῦ ψιθυρίζουμε ἀπὸ πίσω, ἀπὸ μπροστά, ἀπὸ τὰ πλάγια. Μιὰ φορὰ εἶχε ἐγκαταστήσει «τηλέγραφο»—τὸ συνηθισμένο πρωτόγονο τηλέφωνο τῶν παιδιῶν—ἀπὸ τὸ πισινὸ θρανίο, ὅπου καθόταν ἕνας πιστός του φίλος, ὡς τὸ δεύτερα κι' ὡς τὴ θέση ποὺ κακαθόταν αὐτός, ὥστε νὰ μὴν ἀκούῃ ἄλλος τὸ ψιθύρισμα. Καὶ κάποτε, σὲ γρκπτὲς ἐξετάσεις, ὅταν ἐπικρατοῦσε μεγάλη αὐστηρότης καὶ μᾶς ἔψαξαν καλὰ πρὶν μποῦμε στὴν τάξη ὅπου θὰ γράφαμε, τοῦ Ἀντώνη τοῦ ἦρθε ἄξαφνα ἀπ' τὸ παράθυρο μιὰ μικρὴ πέτρα, τυλιγμένη μ' ἕνα μεγάλο χαρτί, ὅπου ἦταν ψιλογραμμένα, ἀπὸ τὸν ἴδιο, τὰ κυριώτερα γεγονότα κι' οἱ χρονολογίες τῆς Ἱστορίας! Εἶχε συνεννοηθεῖ, φαίνεται, μὲ κάποιο φίλο του, νὰ τοῦ πετάξῃ ἀπὸ ἀντικρυνὸ φιλικὸ παράθυρο τὴ σωτήρια ἐκείνη πέτρα...

Ἔτσι ὅλη ἡ μαθητικὴ ζωὴ τοῦ Χούφτα ἦταν μιὰ μεγάλη ἀγωνία. Κι' ἀσφαλῶς θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὴν ἀγωνία αὐτή, ἂν ἀποφάσιζε τὶς ὧρες ποὺ ξόδευε γιὰ τὰ τεχνάσματά του, νὰ μελετᾷ ἁπλούστατα, ὅπως οἱ ἄλλοι. Ἀλλὰ εἶχε τὴν κουταμάρα νὰ στραβώνεται, νὰ βασανίζεται, νὰ κοπιάζῃ διπλὰ καὶ τριπλά. γιὰ νὰ ψιλογράφῃ ὁλάκερες σελίδες στὶς χούφτες του ἢ στὰ μανικέτια του! Αὐτὸ εἶναι ἕνα περίεργο, Ἀλλὰ ὑπάρχει κι' ἄλλο: Μὴ νομίσετε πὼς ὁ Χούφτας βγῆκε ἀπ' τὸ σχολειὸ κούτσουρο. Ἀπεναντίας, γιὰ νὰ γράφῃ ἔτσι τὰ μαθήματά του, τὰ μάθαινε ὅπως σχεδὸν κι' ἂν τὰ μελετοῦσε. Μόνο ποὺ κατάντησε γρήγορα μύωπας κι' ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν παιδὶ φοροῦσε γυαλιὰ νούμερα τρία. Ὁ καϊμένος ὁ Χούφτας...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΟΥ

Στὸ καλό μας σχολεῖο
τόσα χρόνια ποὺ ζοῦμε,
Τῆς μητέρας τὰ χάδια
καὶ τὸν πόνο ξεχνοῦμε,
Εἶναι σὰ μιὰ φωλιὰ
ποὺ τριγύρω ζεσταίνει,
Καὶ στὴ μέση ἡ μητέρα-
τὰ παιδιά της θερμαίνει.

Ἐδῶ μέσα τὸ δρόμο
τῆς ἀγάπης θὰ βροῦμε,
Σὰν ἀδέλφια μικροὶ
καὶ μεγάλοι θὰ ζοῦμε,
Τὴ χαρὰ καὶ τὴ λύπη
δοκιμάζουμε ὅλοι
Σὰ λουλούδια π' ἀνθοῦν
ἢ μαδοῦν στὸ περιβόλι.

Τὴν ἁγία σου ἀγάπη
ποὺ μπορῶ νὰ τὴ βρῶ,
Πῶς μπορῶ νὰ ξεχάσω
τὸ γλυκό μου σχολειό,
Μόνο ἐσὺ στὴ φωλιὰ
σὰν πουλιὰ μᾶς ζεσταίνεις,
Καὶ στὸν ἴσιο τὸ δρόμο
τοῦ καλοῦ μᾶς πηγαίνεις.

Ὦ καλό μου σχολεῖο,
καὶ τοὺς τοίχους σου ἀκόμα,
Θεωρῶ ἱερούς,
καὶ τὸ ἅγιο σου χῶμα,
Σὺ ποὺ εἶσαι γιὰ μᾶς
μάννα, ἀδέλφια καὶ σπίτι,
Τὴν εἰκόνα σου κλείνω
μὲ ἀγάπη στὰ στήθη.

Κι' ὅταν γίνω μεγάλη
καὶ μακριά σου θὰ ζήσω,
Καὶ ἂν ὅλα τοῦ κόσμου
τ' ἀγαθὰ ἀποκτήσω,
Τὰ ὡραῖα τὰ χρόνια
ποὺ μοῦ εἶχες χαρίσει,
Ἀλησμόνητα θἆναι
ὡς τοῦ βίου τὴ δύση.

Βοὴ Ἀνέμου [Γ]

Η ΜΙΚΡΗ ΠΑΡΑΛΥΤΗ

Θἆτανε ὡς δεκατεσσάρων χρονῶν καὶ τὴ λέγανε Δάφνη.

Ἕνα ἀληθινὰ ἀγγελικὸ προσωπάκι. Μαῦρα μετάξινα σγουρόμαλλα πλαισιώνανε ἕνα φαρδὺ ἔξυπνο μέτωπο. Δυὸ σκοῦρα ζωηρὰ μάτια, μιὰ χαριτωμένη μυτούλα κι' ἕνα κερασένιο στοματάκι συμπληρώνανε τὴν ἁρμονία τοῦ συνόλου.

Μ' ἀλίμονο! ἄγγελος δίχως φτερά.

Τὄχε πάθει σὰν ἦταν ἑφτὰ χρονῶ, κι' ἀπὸ τότε περνάει τὴ ζωή της καρφωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Δυὸ μελανοὶ κύκλοι γύρω ἀπὸ τὰ μάτια της ἔλεγαν πόσο θἆχε πονέσει γι' αὐτό.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποὺ τὴ γνώρισα μοὔκανε ἐντύπωση τὸ τόσο πρόωρα ὥριμο μυαλό της. Ἦταν ἀπὸ τὶς ψυχὲς ποὺ ὁ πόνος δὲν συντρίβει ἀλλὰ ἐξυψώνει.

Μιὰ ἀκατανίκητη συμπάθεια ποὺ αἰσθανόμουνα γιὰ κείνη μ' ἔκανε νὰ κερδίσω γρήγορα τὴ φιλία της.

Συζητούσαμε γιὰ χίλια-δυὸ πράγματα καὶ πάντα θαύμαζα τὴν πρωτότυπη σκέψη της. Ἅμα μιλοῦσε ξεχνοῦσες πὼς εἶχες νὰ κάνῃς μὲ παιδί.

Γιὰ τὴ δυστυχία της δὲν μοῦ παραπονέθηκε ποτέ. Μοῦ φαινόταν παράξενο, μὰ καὶ δὲν τολμοῦσα ν' ἀγγίξω τὸν πόνο της.

Ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἡ ἄνοιξη ἔφτασε. Τὰ νειόβγαλτα βλαστάρια καὶ τὰ πρῶτα λουλούδια σκόρπισαν ἕνα χαρούμενο χαμόγελο στὴ φύση. Ξάνοιξε ὁ οὐρανὸς κι' ὁλόλαμπρος ὁ ἥλιος προσκαλοῦσε στὴν ἐξοχή.

Μιὰ μέρα τὴ βρῆκα πολὺ μελαγχολική. Τὴ ρώτησα μ' ἀγάπη· μοῦ κόστιζε νὰ βλέπω τὸ προσωπάκι της σκοτεινιασμένο.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, μοῦ εἶπε, εἶναι ἡ ἄνοιξη. Πάντα μὲ πειράζει αὐτὴ ἡ ἐποχή.

— Ἀλήθεια, Δάφνη, ἡ ἄνοιξη· μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὡραῖες στιγμὲς τῆς φύσης ποὺ ὅλα ξυπνοῦνε καὶ μιὰ καινούργια ζωὴ χύνεται μέσα μας;

— Ναί, γιὰ τοὺς ἄλλους, ὄχι γιὰ μένα... κι' ὕστερα ξεσπώντας ξαφνικά: «Ξέρεις, εἶναι μέρες, τέτοιες μέρες ποὺ νοιώθω νὰ γίνουμαι κακή. Ναί, πολὺ κακή. Σὰν βλέπω ὅλη αὐτὴ τὴ χαρὰ τῆς φύσης νὰ ξεχύνεται μπροστὰ στὰ μάτια μου, τὴ γιορτὴ αὐτὴ ποὺ μᾶς καλεῖ· σὰν βλέπω τὴν πράσινη χλόη νὰ μἀνοίγῃ τὴν ἀγκαλιά της, τὰ δέντρα, τὸν κάμπο, δὲν βαστῶ. Τὰ μισῶ ὅλα. Ὑποφέρω τρομερὰ γιατί, ὅπως λές, μιὰ καινούργια ζωὴ χύνεται μέσα μου, μιὰ ζωὴ σπαρταράει φυλακισμένη μέσ' στὰ στήθεια μου. Ἕνας σιδερένιος κλοιὸς σφίγγει τὴν ψυχή μου τότε. Καὶ πονῶ πολύ, Θεέ μου, πῶς πονῶ! Κι' ὅλος αὐτὸς ὁ πόνος εἶναι φορὲς ποὺ ξεσπάει σὲ μῖσος, σὲ ζήλεια, κι' εἶμαι σὰν θάλασσα θολή, τρικυμιασμένη. Κι' ἀηδιάζω γιὰ τἄσχημα τοῦτα αἰσθήματα ποὺ ξυπνοῦν ἄθελά μου. Τὸν χειμῶνα δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Ἡ παγωνιὰ ξυπνάει τὰ θέλγητρα τοῦ σπιτιοῦ. Ὅταν καθισμένοι ὅλοι κοντὰ στὴ σόμπα, προπαντὸς τὰ βράδυα, ἀνοίγουμε ἀτέλειωτες συζητήσεις, τότε εἶμαι ἀληθινὰ εὐτυχισμένη. Ἀκούω μ' ἡδονὴ τὶς ἄγριες βροντὲς καὶ τὸν ἀέρα νὰ φυσομανάει ἔξω. Μὲ κάνουν νἀπολαμβάνω πιὸ πολὺ τὴν κλεισούρα μου καὶ τὸ καθησιό μου.

Ξέσπασε σὲ δάκρυα, κι' ἐγὼ ἀνίκανη νὰ βρῶ μιὰ παρηγοριὰ γιὰ ἕνα τόσο δίκαιο πόνο, τῆς χάϊδευα ἀμίλητη τὸ κεφάλι.

— Θὰ σοῦ φαίνεται παράξενο ἔ; χαμογέλασε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της. Εὐτυχῶς δὲν εἶμαι πάντα ἔτσι. Ἔχω συνειθίσει τώρα τόσα χρόνια. Ὅμως εἶναι καὶ μέρες ποὺ μοῦ κοστίζει πολύ. Ὕστερα πάλι μοῦ περνάει κι' βασιλεύει εἰρήνη μέσα μου. Τότε θυμώνω μὲ τὸν ἑαυτό μου γιὰ τὶς ταπεινές του σκέψεις. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ βασανίζει πιὸ συχνὰ εἶναι ὅτι ζῶ ἔτσι ἄχρηστα. Τί σκοπὸ ἔχω ἐγὼ ἔ; πές μου, Μονάχα νὰ βαραίνω τοὺς ἄλλους. Ἅμα τὸ συλλογιέμαι ἀπελπίζουμαι.

— Ἆ, ὄχι Δάφνη, μὴν τὸ λὲς αὐτό. Πάντα κανεὶς μπορεῖ νὰ φανῇ χρήσιμος ἔστω καὶ μ' ἕνα του λόγο. Μιὰ λέξη συμπόνιας δὲν ξέρεις τί καλὸ μπορεῖ νὰ κάνῃ. Κι' ἡ καρδιά σου, τὸ ξέρω καλά, δὲν θἀρνηθῇ ποτὲ τὸ χρυσὸ λόγο ποὺ θἀνακουφίσῃ τὴν ψυχή. Ξέρεις ἐμένα πόσες φορὲς μ' ἀλάφρωσες μὲ τὴν εἰλικρινῆ σου συμπάθεια; Ἡ συνηθισμένη σου ἠρεμία πόσες φορὲς δὲν ἔκανε κι' ἐμένα πιὸ στωϊκὴ στὶς κακοτυχίες μου.

Μὲ κοίταξε ξαφνισμένη. Κούνησε δύσπιστα τὸ κεφάλι. Ὡστόσο ἡ ὄψη της φωτίστηκε. Τὴν εἶχα λίγο ἀνακουφίσει μὰ ὄχι κι' πείσει.

Πέρασαν κάμποσες μέρες. Κάποτε πῆγα καὶ τὴ βρῆκα μὲ μιὰ μικρούλα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ συλλαβίσῃ ἀπὸ ἕνα ἀλφαβητάριο.

— Ξέρεις, μοὖπε μὲ χαρά, εἶναι τὸ κοριτσάκι τῆς κυρὰ-Λένης τῆς πλύστρας μας. Τὸ μαθαίνω νὰ διαβάζῃ. Εἶναι πολὺ ἔξυπνο. Νὰ δῇς μὲ φωνάζει μὲ μιὰ ἀστεία σοβαρότητα: «Κυρία Δασκάλα» καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του τόσο ἅμα τοῦ λέω κάτι. Μ' *ἀγαπάει πολύ. Δὲν φαντάζεσαι πόσο* εἶμαι εὐχαριστημένη. Νοιώθω πὼς κάτι κάνω κι' ἐγώ.

Τὴν κοίταξα μὲ χαρά. Ἔλεγε ἀλήθεια. Ἡ ὄψη της ἦταν εὔθυμη καὶ ζωηρή.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα βιάστηκα νὰ φύγω. Δὲν μποροῦσα νὰ κρατήσω περισσότερο τὴ συγκίνηση ποὺ μὲ κυρίευε στὴ θέα αὐτοῦ τοῦ τόσο μεγαλόκαρδου παιδιοῦ παρ' ὅλη τὴ φρικτή του δυστυχία.

Μικρομέγαλη [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Νίτσα στὸ ζαχαροπλαστεῖο:
— Βάλε μου σὲ παρακαλῶ δυὸ δραχμῶν καραμέλλες καὶ πόσο κάνουν.

Γαρύφαλλο

***

—Πῶς μυρίζει ἔτσι, Μάτα,
Αὐτ' ἡ ἀγγουροσαλάτα;
Δὲν τὴν ἔπλυνες καλά;
—Ὦ! τί λέτ' ἐκεῖ, μαμμά!
Δὲν τὸ ἤξερα ἐγὼ τάχα;
Δὲν τὴν ἔπλυνα μονάχα,
Τὴ σαπούνισα μιὰν ὥρα!
(Κόκκαλο ἡ μαμμά της τώρα).

Κατακτητὴς

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. ***25***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. ***28,50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. ***40*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1934), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 41 τόμους ὑπάρχουν οἱ 40 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἄρραφος δρ. ***80*** καὶ ραμμένος δρ. ***85***. Οἱ δὲ *Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933 καὶ 1934* τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἄρραφος δρ. ***110*** καὶ ραμμένος δρ. ***115***.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. ***5*** ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. ***15*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. ***35*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 27 Ἰουνίου 1935

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 7, 50'—8, 15' μ. μ., πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Κάθε Πέμπτη, ὥρα 9, 10'—9, 30' μ. μ., πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ Διαγωνισμοί.

Ο Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΤΟΥ ΜΠΑΡΙ.

Ἡ προθεσμία τοῦ Β' αὐτοῦ Διαπλασιακοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Σταθμοῦ Μπάρι ἔληξε στὶς 15 Ἰουνίου. Περίμενα ἀκόμα λίγες ἡμέρες, γιὰ νὰ φτάσουν στὰ χέρια μου κι' οἱ μακρινὲς ἀπαντήσεις ποὺ θἆταν τυχὸν στὸ δρόμο, καὶ προχτὲς παρέδωσα στὴν Ἐπιτροπὴ τὰ χειρόγραφα—415 ἐν ὅλῳ—γιὰ νὰ τὰ κρίνῃ. Ἡ Ἐπιτροπή, ὑπὸ τὴν προεδρεία τοῦ ἀρχισυντάκτη μου ἀκαδημαϊκοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ μοῦ δώσῃ τἀποτελέσματα τὸ γρηγορώτερο. Καὶ θὰ τὰ στείλω ἀμέσως στὸ Σταθμὸ τοῦ Μπάρι γιὰ νὰ διαβασθοῦν, κατὰ τὸ σύνηθες, ἀπὸ ἐκεῖ. Κατόπι θὰ τὰ δημοσιεύσω κι' ἐγώ, γιὰ τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ δὲν ἔχουν Ραδιόφωνο.

«Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ»

Ἀπὸ σήμερα ἡ Κυρὰ-Μάρθα ἀρχίζει νὰ σᾶς διηγεῖται τὴν «Κιβωτὸ τοῦ Νῶε». Εἶναι ἕνα νόστιμο διηγηματάκι καὶ τὰ μικρά μας θὰ διασκεδάσουν πολὺ διαβάζοντας πῶς πέρασαν καὶ τί ἔκαμαν τὰ διάφορα ζῶα ποὺ ὁ Νῶε τὰ πῆρε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴν Κιβωτό, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸν κατακλυσμό. Σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες ἔπρεπε νὰ μείνουν ἐκεῖ μέσα, καὶ φυσικὰ δὲν ἦταν τόσο εὔκολο νὰ βολευθοῦν. Ἔγιναν λοιπὸν πολλὰ «ἐπεισόδια», ποὺ θὰ κάμουν τὰ παιδιὰ νὰ γελάσουν μὲ τὴν καρδιά τους.

Χαίρω πολύ, ***Ἀραχνιασμένη Λύρα***, ποὺ σ' ἄφησε ἡ «πεννοφοβία» — ἄλλη ἀρρώστεια κι' αὐτή! —καὶ μπόρεσες ἐπιτέλους νὰ πιάσῃς αὐτὴ τὴ φοβερὴ πέννα καὶ νὰ μοῦ γράψῃς. Ἡ χαρά μου μάλιστα θὰ ἦταν ἀκόμα μεγαλύτερη, ἂν ἔπαιρνες καὶ πιὸ σκοῦρο μελάνι, γιατὶ μ' αὐτὸ τὸ ξέθωρο δυσκολεύθηκα πολὺ νὰ σὲ διαβάσω, καὶ μάλιστα δὲν σοῦ ἀπαντῶ σ' ὅσα μοῦ γράφεις ἀπὸ φόβο μήπως δὲν τὰ διάβασα καλὰ καὶ κάμω καμμιὰ παρεξήγηση. Ἐλπίζω τώρα καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα.

Ἄρχισα, ***Μενεξέ***, νὰ σοῦ στέλνω τὸ φυλλάδιο στὸ Κεφαλάρι. Ὤ, βέβαια ποὺ θὰ περάσῃς πολὺ ὡραῖα ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι σου, καὶ θἄχῃς ὅλον τὸν καιρὸ νὰ καταγίνεσαι καὶ μαζί μου. Περιμένω τὸ κομμάτι σου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν καλὴ ἀρχή. Γιὰ τὰ καλὰ λόγια εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαίδων.

Σοῦ εὐχήθηκα κάθε ἐπιτυχία, ***Ἀμάραντε***, καὶ τώρα περιμένω τἀποτελέσματα. Συγκινήθηκα ποὺ θυσίασες τὸν περίπατό σου γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς μέσ' στὴ μελέτη τῶν ἐξετάσεων. Ναί, πολλοὺς Ἐκτάκτους Διαγωνισμοὺς σκοπεύω νὰ προκηρύξω γιὰ τὸ καλοκαίρι, καὶ σύντομα μάλιστα, γιατὶ ἄρχισαν κιόλα οἱ διακοπές.

Κι' ἡ «Κληρονομιὰ τοῦ Φακίρη», ***Παπουτσωμένε Γάτε***, θὰ σ' ἀρέσῃ πολύ, τώρα ποὺ θὰ τὴ διαβάσῃς ἐξαρχῆς. Ἡ «Τρελλοπαρέα» δὲν εἶναι ἕνα μόνο Διαπλασόπουλο, ἀλλὰ παρέα ἀπὸ καμμιὰ δεκαριά, δηλαδὴ σύλλογος. Χαίρω ποὺ σ' ἐγνώρισα καλύτερα μ' αὐτὸ τὸ γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς. Ἔχω στὴ διάθεσή σου ὑπόλοιπο δρ. 39.

Πολὺ καλὰ γράφεις, ***Ἀρσακειὰς Νο 11***, γιὰ κορίτσι 13 ἐτῶν. Ὁ Διαγωνισμὸς τῶν «Λευκῶν Λέξεων» εἶναι πράγματι πολὺ ὡραῖος, ἀλλὰ δὲν σοῦ τὸν ἐξηγῶ ἐδῶ, γιατὶ γρήγορα θὰ προκηρυχθῇ τέτοιος γιὰ τὸ καλοκαίρι, καὶ στὴν προκήρυξη θὰ ἰδῇς ὅλα τὰ σχετικά. Ἐλπίζω νὰ εἶναι ἐπίσης καλοὶ κι' οἱ ἄλλοι βαθμοί σου.

Ἦταν καιρός, ***Ντάλια***, νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνησή μου, ἀφοῦ ἔχεις τόσα χρόνια συνδρομήτρια. Στὴ δημοτικὴ δὲν ὑπάρχει χρονικὴ αὔξηση, ἐπομένως ὅλες αὐτὲς οἱ μετοχὲς ποὺ στὴν καθαρεύουσα θέλουν ***ω***, στὴ δημοτικὴ παίρνουν ***ο***: ***ὁπλισμένος, ἐξομολογημένος, ὁδηγημένος*** κτλ. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ ρήματα ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ ***ο***, ***ὁδηγῶ***, ὄχι ***ὡδήγησα*** ἀλλὰ ***ὁδήγησα***, ***ὁπλίσθηκα***, ***ὁμολόγησα*** κτλ. Ὅσο γιὰ τὸ ***ὁμιλῶ***, ποτὲ ***ὡμίλησα***, ἀλλὰ ἢ ***ἐμίλησα*** (ἀπὸ τὸ ***μιλῶ***) ἢ ***μίλησα***. Γιατὶ κι' ἡ συλλαβικὴ αὔξηση στὴ δημοτικὴ μπαίνει μόνο σχεδὸν ὅταν τονίζεται τὸ ***ε: δείχνω-ἔδειχνα, ρίχνω-ἔρριξα, λείπω-ἔλειπα***· ἀλλὰ ***μιλῶ-μίλησα, θέλω-θέλησα, πατῶ-πάτησα***. Αὐτὰ ὅλα τὰ βρίσκει κανεὶς στὴ Γραμματικὴ τῆς Δημοτικῆς ἀλλὰ καὶ τὰ ξέρει ἀπ' τὴν κοινὴ ὁμιλία. Αὐτὴ ὁδηγεῖ ἀλάνθαστα. Γιατὶ Δημοτικὴ εἶναι νὰ γράφουμε ὅπως μιλοῦμε. Κι' εἴπαμε ποτέ μας ***ἠθέλησα*** ἢ ***ἐθέλησα, ἐμπόρεσα*** ἢ ***ἠμπόρεσα***;

> ***Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.***

Γενικεύεις τὸ ζήτημα, ***Ἀγριοτριανταφυλλιά***. Ὑπάρχει ἡ ἀτομικὴ γνώμη γιὰ τὸ κάθε τι—ἡ ὑποκειμενικὴ νὰ ποῦμε—ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ κοινὴ γνώμη, ποὺ μποροῦμε νὰ τὴν ποῦμε ἀντικειμενική. Γιατὶ τί εἶναι ἀντικειμενικό, ἡ ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια, ἡ πραγματικότης; Ἐκεῖνο ποὺ πιστεύουν, ποὺ ἀναγνωρίζουν ὅλοι ἢ οἱ περισσότεροι. Ἀλλὰ οἱ «ἀλήθειες» στὸν κόσμο ἀλλάζουν. Μιὰ χτεσινὴ «ἀλήθεια» σήμερα μπορεῖ νὰ εἶναι φέμμα, πλάνη. Καὶ πῶς ἀλλάζουν οἱ «ἀλήθειες»; Ὅταν μερικοί, καὶ ὁλοένα περισσότεροι, μορφώνουν ἄλλη γνώμη ἀπ' τὴν κοινή. Αὐτό, φαίνεται, ἀπὸ φυσικό σου κάνεις καὶ σὺ γιὰ πολλὰ πράγματα. Δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ σὲ πῶ «πνεῦμα ἀντιλογίας», οὔτε νὰ σὲ παρεξηγήσω. Πιστοποιῶ μόνο—γιὰ τὸ ζήτημα τουλάχιστο ποὺ εἴχαμε—πὼς ἡ γνώμη σου δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν κοινή, τὴν ἀντικειμενική. Τἆλλα συμπεράσματα μπορεῖς νὰ τὰ βγάλῃς καὶ μόνη σου.—Πολὺ ὡραῖα καὶ τὰ σχολικὰ ποὺ μοῦ γράφεις. Αὐτὸ τὸ γράμμα σου, ***Χωρὶς Φτερά***, ἦταν κάπως πιὸ εὐανάγνωστο. Ἔτσι μπόρεσα νὰ διαβάσω γιὰ τὴν ἐπίσκεψη ποὺ ἔκαμαν στὸ χωριό σου ἡ Ε' καὶ ἡ ς' τάξη τοῦ Πρακτικοῦ Λυκείου Βόλου. Κρῖμα ποὺ δὲν ἦταν κι' ἡ τάξη τοῦ Βρασίδα, γιὰ νὰ τὸν ἔβλεπες γρηγορώτερα. Θὰ χάρηκες ὅμως πολὺ ὅταν, τὰ παιδιὰ ποὺ τὸν γνώριζαν, σοῦ τὸν παίνεψαν τὸν ἀδερφούλη σου...

Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν, ***Σφίγξ***, πὼς τὰ ἐγκρινόμενα κομμάτια δημοσιεύονται μὲ τὴ σειρά τους; Ὅταν προηγοῦνται τόσα ἄλλα ἀπὸ ἕνα δικό σου, πῶς μπορεῖ νὰ τὸ ἰδῇς νωρίτερα ἀπὸ ἕνα καὶ δυὸ μῆνες; Ἀλλὰ συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο: Πολλὲς φορές, κομμάτια ποὺ ἔχουν σειρὰ καὶ τὰ στέλνω στὸ τυπογραφεῖο, μένουν, γιατὶ δὲν ἔρχουνται καλὰ στὴ Σελίδα τοῦ ὑπὸ τύπωσιν φύλλου. Εἶναι δηλαδὴ μικρότερα ἢ μεγαλύτερα ἀπ' ὅσο χρειάζεται, καὶ τότε, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ Σελίς, πρέπει νὰ μπῇ ἄλλο κομμάτι, ἂς εἶναι καὶ λίγο νεώτερο. Ὄχι ἐξαίρεση δὲν κάνω γιὰ κανένα, αὐτὸ δὰ τὸ ξέρεις...

Ζουζού, Ἀγκάθι, Ἀρσακειὰς Νο 7, Κουτορνίθι, Ἀθῶα Περιστερά, Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλε—περιμένετε, θὰ σᾶς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Τσιγγάνικο Τραγούδι, κ. (ΜΚ). Λιδωρικιωτοπούλα, κ. (βρέστε με). Λαϊς Μπρουνι, κ. (...). Ἄσπρη Πεταλούδα, κ. (ΜΠ). Πάτροκλος, ἀ. (ΘΠ). Μέγας Ἀλέξανδρος, ἀ. (ΚΜ). Ἄνθος Ἀνεμώνης, ἀ. (ΜΖ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Διγενῆ Ἀκρίταν*** (περαστικά! ἀνυπομονῶ νὰ μοῦ γράψῃς πῶς ἔγινες καλὰ κι' ἔκαμες καὶ τοὺς διαγωνισμούς σου; νὰ μὴ τοὺς ἔχῃς τὸ Σεπτέμβρη καὶ νὰ περάσῃς ἥσυχα τὸ καλοκαίρι σου·) ***Τρισεύγενην*** (χαίρω ποὺ διακρίθηκες στὴ σχολικὴ ἐπίδειξη· γράψε μου ἅμα πάρῃς τὸ ἐνδεικτικό σου·) ***Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*** (τὴν καταλαβαίνω πολὺ καλὰ αὐτὴ τὴν ἀγωνία· ἐλπίζω ὅμως—κι' εὔχομαι—νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα· ὅσο γιὰ τὴν τεμπελιά σου, ἂν περιορίζεται στὸ ν' ἀναβάλῃς νὰ βγῇς ἔξω γιὰ νὰ ρίξῃς ἕνα γράμμα, μικρὸ τὸ κακό·) ***Βρυσούλαν*** (ὡραῖα! τώρα νὰ μοῦ γράψῃς τ' ἀποτελέσματα·) ***Τσιγγάνικο Τραγοῦδι*** (σοῦ ἐνέκρινα τὸ προτιμώμενο καὶ χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γράφῃς τώρα συχνά· εὖγε γιὰ τὸν προβιβασμό σου στὴν ς' μὲ ἄριστα σωστό!) ***Ἰσκαντὲρ*** (καλὴ ἐπιτυχία!) ***Αἰώνιον Θρῦλλον*** (σὲ συγχαίρω γιὰ ὅλα καὶ περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ τὴν πατρίδα· ἀλήθεια, μὲ τὴ μελέτη τῶν διαγωνισμῶν, σοῦ διέφυγε κάτι, ἐπ' τὴν Ἀλληλογραφία μου, ποὺ σ' ἐνδιέφερε πολὺ καὶ περίμενα νὰ μοῦ γράψῃς κάτι γι' αὐτό· τώρα ποὺ θὰ ἔχῃς ἡσυχία, κοίταξε προσεκτικὰ τὰ προηγ. φύλλα·) ***Νάσιαν Κοντογιώργη*** (στεῖλε μου ἄλλο ψευδώνυμο γιατὶ «Γκρατσιέλλα» ἔχω·) ***Σιναγρίδαν*** (ἔστειλα· χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ ἐντολὴ ὁ ***Ι. Δ.***, οὔτε ναὶ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ οὔτε ὄχι·) ***Ἀλκμήνην Παπαδοπούλου*** (σοῦ ἔστειλα τὸ 24 φύλλο ποὺ δὲν εἶχες λάβει· ἰδές, κι' ἂν δὲν ὑπάρχει ἀπάντηση, ξαναγράψε μου τί «ἔκθεση» ἦταν αὐτή, γιατὶ δὲν θυμοῦμαι· μήπως χάθηκε;) ***Δόνιφαν*** (πολὺ εὐχαριστήθηκα ποὺ βγῆκες δεύτερος· καλὴ ἐπιτυχία καὶ στὶς εἰσαγωγικές·) ***Γηλόριαν*** (ἔστειλα· περιμένω·) ***Αὔλαν Ι. Κολυμπάδη*** (ἔχει καλῶς· συνεννοήσου καὶ γράψε

μου') *Ἄσπρην Πεταλούδαν* (μετὰ χαρᾶς· ἐνέκρινα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου· νὰ μοῦ γράφετε κι' οἱ δυό·) *Νευρόσπαστο* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπισκολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Ἰουνίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 274ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Αὐγούστου.

414. Δεξίγριφος

Δόσε μιὰ πόλη ἑλληνικὴ
Σὲ βασιλιὰ βαρβάρων
Κι' ἄλλον θὰ ἰδῆς στὸ θρόνο του
Νἀνέβῃ ἄρον-ἄρον.

Σελληνιώτικος Ὀρίζων

415. Στοιχειόγριφος

Πῶς μοῦ γέμισαν τὸ μάτι
Τὰ πελώρια τ' αὐτιά του!
Στὸ λαιμὸ προσθέτω κάτι
Καὶ τὸν πίνω στὴν ὑγειά του.

Ἐρείκη

416. Στοιχειοτονόγριφος

Ἐν' αὐγὸ ποὺ μπαγιατεύει
Πῶς τὸ λέμε στὴν κοινή;
Μ' ἂν ρωτᾶς τί χρησιμεύει,
Νά, μὲ μιὰ μικρὴ ἀλλαγή,
Μπαίνει μέσα καὶ πουλί!

Μιχ. Π. Νούσιας

417. Ἀναγραμματισμὸς

Τῆς Σπάρτης βασιλιὰ
Ἀνάποδα διαβάζω,
Κι' ἀμέσως τὴ λαλιὰ
Μὲ φόβο κατεβάζω.

Δημήτριος Αὐγερινὸς

418. Μαίανδρος

```
* * * * *   * * * * *   * * *
*       *   *       *   *   *
*   * * *   *   * * *   *   *
*   *       *   *       *   *
* * *       * * * *     * * * *
```

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νἀναγινώσκωνται ἐξ ἀρχῆς κατὰ συνέχειαν: Δίκαιος τῆς Π. Γραφῆς. ὀλύμπιος θεός, ἀπόστολος, ἐπίρρημα, νῆσος, υἱὸς τοῦ πρώτου, ἄλλη νῆσος, ἀρχαία πλουσία πόλις, ἄνεμος, ζῶον, μουσικὸς ψθόγγος, ἄλλος δίκαιος τῆς Π. Γραφῆς, ἀρχαία πόλις τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος. ἐπίθετον τοῦ Χριστοῦ, θεά.

Ἰδομενεὺς

419. Ἐπιγραφή

```
      Κ Ω
    Υ   Α
  Ε Τ   Ο Υ
Ο Λ Λ   Ε Μ Σ
Ν Τ Α   Σ Α Μ
  Α Τ   Ρ Α
    Ν   Ε
      Ν Ι
```

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἄγγελος Εἰρήνης

420. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

4 7 2 6 5 + — × : = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

Παπαγαλάκι

421. Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον ἀρχαίαν γυναῖκα· τὰ δεύτερα γράμματα ρωμαῖον στρατηγόν, καὶ τὰ τρίτα ἀρχαίαν ποιήτριαν:

1, Θεὸς-ἰατρός· 2, Ἀρχαῖος γλύπτης· 3, Πόλις τῆς Σερβίας· 4, Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας· 5, Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, πατρὶς φιλοσόφου· 6, Προφήτης· 7, Ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητής.

Ἑλληνικὸν Ἰδεᾶδες

422. Φωνηεντόλιπον

φβ-τς - δβλς - κν - ψδς - σ

Βλάσης Πήλιος

423. Γρῖφος

```
      χρ          τι              αφ
χρ        χρ  τι      τι  ἄκη  αφ      αφ
      ὧν          φεν              τῶν
χρ        χρ  τι      τι  ζεῖν  αφ      αφ
      χρ          τι              αφ
```

Παλαιὰ Ἑλληνίς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 16

200. Κοῦκος (Κούκ, ὅς).—201. Ἅρμα-ἅλμα.— 202. Ἀνεμώνη-ἠνωμένα.— 203. Ὁ οὐράνιος, ἡ Οὐρανία, τὸ οὐράνιον.

204.

```
        Α
      Ε Ι Σ
    Σ Τ Ο Μ Α
  Ι Ο Υ Λ Ι Ο Σ
Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Σ
Α Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Ο Σ
```

205. *Φωνὴ λαοῦ φωνὴ Κυρίου.* (Ἡ ἀνάγνωσης κατὰ στήλας ἐξ ὁριστερῶν, ἐκ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω ἐναλλάξ).— 206-210. Διὰ τοῦ Μ: *μέλος, μέλας, μικρός, νόμος, μηρός.*—211. ΑΛΒΙΣ ("Ανισος, Λαμβάνω, Βάθος, Ἴδιος, Σιγή). 212. Αἰροῦ τεθνᾶναι ἢ ζῆν αἰσχρῶς.— 213. *Χωρὶς νὰ σὲ κάβω, σὲ κάνω διπλὸ*=ὁ καθρέπτης· (χορ εἰς να σὲ κο, βο σὲ κα, νο διπλό).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΕ'—346]

Ἐξυπνος Βλάκας = ... Σοῦ δίνω ἕνα μῆνα προθεσμία γιὰ νὰ μὲ ἀποκαλύψεις. Ἀλλοιῶς συμπληρώνω τὴν ἀγγελία μου. *Σιναγρίδα*

[ΑΕ' 347]

«Τρελλοπαρέα», ἀναγνωρίζω τὸ λάθος μου, μὰ ἐλπίζω νὰ τὸ διορθώσω ἀργότερα . . . *Κυρίαρχος τῆς Γῆς*

[ΑΕ'—348]

Αὐγούλα=Κική Μαυρολέοντος . . . τώρα τὸ βρῆκα σωστά; Μπουμπούλ, σὲ ξέρω (Κ . . Π . . ξ;)

Κυρίαρχος τῆς Γῆς

[ΑΕ'—349]

Ὅταν βλέπεις Α καὶ διαβάζεις Α, εἶσαι γραμματιζούμενος! Ὅταν ὅμως βλέπεις Α καὶ διαβάζεις Ρ!.. τότε τὸν λόγον, ἔχουν οἱ **ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΟΙ**.

Διαπλασόπουλα-ες. Γραφτεῖτε στὸν καινούργιο Σύλλογο. Ἐκσπάθωμα—Διαγωνισμοί—Ἐκπλήξεις!!!

Πρῶτα μέλη: *Γαργαντούας, Ἔνδοξος Ἑλλάς, Ἰσκαντέρ, Κύμης τῆς Σφαίρας, Λιμοξίφτερο, Παῦλος Αἰμίλιος, Σπίρτο Μονάχο.* Διεύθυνσις: Κων/τῖνον Μπουρνόζον, Ἀγησιλάου 33, Τζιτζιφιές. Νέον Φάληρον.

[ΑΕ'—350]

Καρδιοκλέφτρα μου, εὐχαριστῶ. Ἐσὺ πῶς ζεῖς; αὐτοῦ πάνω; Μαθαίνω πῶς ἔγινες ἀγνώριστη. Χαιρετισμοὺς μου στὸν «Φιάρο», καὶ νὰ μὴν παραγελᾶτε μὲ τὴν κομπανία στὸν περίπατο . . .

Θλιμμένη Γοητεία, ποῦ βρίσκεσαι; Στὴν Κοζάνη μήπως; Τὰ σέβη μου στὸν Σεβασμιώτατο θεῖο σου. *Μάγισσα*

[ΑΕ'—351]

Διαπλασόπουλα! Ἡ πιὸ ὀμορφη καὶ διδακτικὴ ἀσχολία γιὰ τὶς διακοπές σας εἶναι ἡ συλλογὴ Γραμματοσήμων. Ζητήσατε τιμοκατάλογόν μου δωρεάν. Πλουσία ποικιλία Albums κλπ. εἰδῶν.

Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἱπποκράτους 5, Ἀθῆναι.

[ΑΕ'—352]

Τρέλλη Κουκλίτσα, ἐγὼ σοῦ ἔστειλα. δὲν τὸ ἔλαβες; δικό σου δὲν ἔλαβα· *Γαλάζιος Κόκνος*

[ΑΕ'—353]

Ἰαβέρης=Χαρσκόπος . . . Γιὰ νὰ μάθῃς ὅτι ὁ ντέτεκτίβ μας, δὲν κοιμᾶται ὅπως φαντάζεσαι . . . *Τρελλοπαρέα*

[ΑΕ'—354]

Κυρίαρχος τῆς Γῆς=Λάζαρος Κασιμάτης . . . Καϊμένε Λάζαρε, χάνεις τὴν κυριαρχία σου ἀπὸ τὴν «Τρελλοπαρέα». *Σαρκηδὼν—Ἀελλὼ*

[ΑΕ'—355]

Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, ἔλα τὴν Τρίτη στὶς 7 ἡ ὥρα, ὁδὸς Φολῆς 5. Ἐντελῶς μόνη. *Ζουζοῦ*

[ΑΕ'—356]

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΑΕ'—169) Βραβεύομεν τοὺς: Δαίμων τῶν Ἀθηνῶν, Διπρόσωπη. Λοιποὺς ὑπερευχαριστοῦμεν. *Τρελλοπαρέα*

[ΑΕ'—357]

Διαπλασόπουλα Κύπρου, ἱδρύομεν ἕνα Διαπλασιακὸ Σύλλογο στὸ νησί μας; *Κερυνειωτάκι*

[ΑΕ'—358]

Γολιάθ, ἔστειλα· στεῖλε καὶ σύ. Μαργιολάκι, συμπατριώτισσα, ἀλληλογραφοῦμε; στεῖλε Μ. Μυστικὰ (ΑΕ'—271). *Κορφιατόπουλο*

[ΑΕ'—359]

Ἱδρύεται Σύλλογος:
«ΚΟΥ ΚΛΟΥΞ ΚΛΑΝ»

Σκοπός: Διάδοσις *«Διαπλάσεως»* ἀποκαλύψεις, διαγωνισμοί.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: *Ντάρλι*
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: *Κλέφτης τοῦ 21*
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: *Οὐράνιος Θόλος*
ΜΕΛΗ: *Δόρδος Βύρων, Μαρία Ρόζα*

[ΑΕ'—360]

Ναυτάκι=Καίτη Κουσίδου. Μπετόδεν, συγχαρητήρια διὰ τὴν πράξιν σου. *Ἀγριολούλουδο*

[ΑΕ'—361]

Κυρίαρχε τῆς Γῆς, οἱ κεραυνοί σου δὲν εἶναι παρὰ πομπόλυγες! Κι' ἔπειτα, ἀφοῦ πρόκειται νὰ πᾷς στὴν Δ' Γυμνασίου, ἔπρεπε νὰ ἤξερες, ὅτι τὸ δὶς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ. Δὲν εἶμαι ὁ Ριχτχόφεν (Διάπλασις: βέβαια). Σ' ἄρεσε, κεραυνέ μου;!!! *Μυστηριώδης Ντέτεκτιβ*

[ΑΕ'—362]

Ἀττικὸν *Ἄλας*, τί ἔπαθες; παραμιλεῖς, παιδάκι μου; Ἢ ἡ ζάστη σὲ πείραξε; Ποῖος εἶναι ὁ ἱππότης μου καὶ ποῖοι οἱ ἱπποτισμοί του; *Ὀνειροπλέκτρα*

[ΑΕ'—363]

Καϋμένο Ἀττικὸν Ἅλας, ὑπάρχουν ἱπποτοι στὴ σημερινὴ μας ἐποχή!! *Σανθὸ Ἀγγελούδι*

[ΑΕ'—364]

Ἀποτελέσματα (ΑΕ'—125) διαγωνισμοῦ *«Θριαμβευτικῆς Αὐτοκρατορίας»*. Βραβεῖα: Α') Φίλημα Σκιᾶς, Β') Ἱπτάμενος Ἀετός, Γ') Μαθητικὴ Συντροφιά.

Συγγνώμην γιὰ τὴν ἄργητα.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι